

núm. 2 / 2016

Freakciions

revista de narracions estranyes

Sebastià Roig · Txús Matés · Carlos
Acedo · Marta Silvestre · David Sandó
· Ruy d'Aleixo · Víctor Mora

FREAKCTIONS
Revista de narracions estranyes

Edició digital: maig 2019

© 2016, Sebastià Roig – Txús Matés – Carlos Acedo – Marta Silvestre–
David Sandó – Ruy d'Aleixo – Víctor Mora

© d'aquesta edició: 2019, ElBiblionauta

© de la il·lustració de portada: 2016, Carlos Acedo

© de les il·lustracions interiors: 2016, Rafa Villalón – Jacint Casademont
– Xevi Torroella– Jordi Martínez

Disseny de coberta: ElBiblionauta

ISSN: 2462-3644

ELBIBLIONAUTA
www.elbiblionauta.com
elbiblionauta@gmail.com

Aquest llibre és per al teu gaudi personal. Res t'impedeix tornar a vendre'l ni compartir-lo amb altres persones, és clar, i no podem fer res per evitar-ho. No obstant això, si el llibre t'ha agradat, creus que val la pena i que l'autor ha de ser compensat recomana als teus amics que el comprin. Al cap i a la fi, no és que tingui un preu exageradament alt, oi?

CONTINGUTS

Editorial

Molta nit, de Víctor Mora
Pell i ploma, de Sebastià Roig
Fragments, de Txús Matés
Inspiració, de Carlos Acedo
Solstici, de Marta Silvestre
El monstre, de David Sandó
Vigilàmbul, de Ruy d'Aleixo

Qui és qui
Títols publicats

EDITORIAL

Daniel Genís

Vinyeta: Jacint Casademont

L'any 2015 va néixer l'almanac *El Biblionauta*, a partir de la pàgina web de literatura fantàstica del mateix nom. La idea responia a la voluntat del web de treballar per a la creació i la difusió dels gèneres fantàstics.

Es tractava d'una publicació que vam voler que fos en format digital per poder-la oferir gratuïtament als lectors i de periodicitat anual. Englobaria des d'articles, notícies, entrevistes i ressenyes fins a relats de gènere fantàstic. El denominador comú, però, era el color local: tot girava al voltant del que es feia a la província de Girona.

Amb els anys, els relats han anat cobrant rellevància per sobre de la resta de continguts de l'almanac, que han perdut la seva raó de ser en convertir-se el web en referent a escala nacional i no únicament local. Per això, a partir d'aquest 2019, la publicació passarà a ser exclusivament una revista especialitzada en la narrativa estranya (*freak*), entenent que és el terme que més s'ajusta al tipus de literatura que és objecte d'interès en el nostre espai a la xarxa.

En consonància, hem cregut que seria convenient (i d'interès als aficionats) reeditar tots els relats publicats fins ara en l'almanac *El Biblionauta* en el nou format de la revista *Freakcions*, molt més amè i adaptat als nous temps. L'esperit, però, segueix sent el mateix: publicar bons relats de ficció en una revista digital i oferir-los gratuïtament als nostres lectors.

En aquest número hi trobareu reeditats aquests relats, apareguts originalment en el núm. 2 de *El Biblionauta* (2016):

“Pell i ploma”, de Sebastià Roig. Una faula apocalíptica amb el particular sentit de l'humor i dosi de crítica que caracteritza una de les plomes més sàvies, brillants i prolífiques de la província de Girona en això del fantàstic. Un autèntic honor haver pogut comptar amb ell.

“Fragments”, de Txús Matés. És el baptisme literari d'un jove talent que promet moltes (i fantàstiques) alegries en un futur no gaire llunyà. La història que ens ha escrit té el regust de la millor fantasia èpica.

“Inspiració”, de Carlos Acedo. Un altre autor que també s'estrena en l'arena literària. En aquesta ocasió amb una història complexa i on es barregen el sentit oníric i la introspecció psicològica, en una ambientació que recorda a voltes el gènere del *cyberpunk*, a voltes la ciència-ficció més clàssica.

“Solstici” de Marta Silvestre. A punt de publicar el seu primer recull de contes, *Somnis de Penèlope*, un original llibre-CD amb 13 relats de gènere maridats amb una sèrie d'il·lustracions i de cançons, fetes expressament per a l'ocasió, aquest relat representa un primer tastet del particular estil d'aquesta autora, a mig camí de l'*space opera* i l'erotisme més pujat de to...

“El monstre”, de David Sandó. L'autor de les novel·les *La fortaleza de las mil mentes* i *Trazos de Luz* (a mitges amb Marc Juera), ens brinda aquí un relat brillant i

dur, que demostra que el bon gènere fantàstic no està mai desvinculat de les preocupacions socials i els terrors quotidians. Monstres ben reals per a un relat de terror tecnològic.

“Vigilàmbul”, de Ruy d’Aleixo. L’últim dels relats és obra d’una de les plomes més interessants de l’actual panorama literari català. Conegut sobretot a partir dels relats que ha publicat a l’editorial Les Males Herbes (*Punts de fuga*, *Els noms dels seus déus* i *Deu relats ecofuturistes*), la seva contribució per a la revista és un relat bell però estrany, farcit de mitologia i exotisme, en la línia de l’estil que tants elogis li ha valgut.

Esperem que la proposta us sembli interessant i que gaudiu de la lectura d’aquesta revista tant com nosaltres hem gaudit fent-la.

Bon viatge i bona lectura.

MOLTA NIT

Victor Mora

Jo sento arribar molta nit.

Salvador Espriu

-Bé, bé Jordi... —va preguntar la Cinteta.

—Deixa'm. Dormir, dormir... —respongué en Jordi.

Les veus ressonaven, feien més gran el gran garatge buit. Per l'esbotzament del sostre, amb els seus penjolls de ciment armat, passaven una mica de llum i un plugim que humitejava l'esmicolament caigut a sota. La Cinteta, agenollada damunt del ciment, es mirava en Jordi, neguitosa. Els vells sacs bruts i humits del jaç tenien més color que la cara del nen. Tenia la boca mig oberta; respirava amb fatiga. Va obrir els ulls, va mirar la Cinteta; mogué els llavis blancs i tombà la cara cap a la paret, a poc a poc, com si la remor insignificant de la xarpellera fos insuportable.

La Cinteta no volia plorar per por que el nen no s'espantés. "Plorar, no. Plorar, no", es repetia, i, en dir-ho, es posava la mà a la cara —dit gros sota un ull, índex sota un altre— i la deixava caure, marcant així el camí de les llàgrimes.

—Jordi —va dir—, Jordi...

"Si tu et mors, jo també em vull morir", volia dir. Però no deia mai tants mots junts i no li sortien. Va pensar de sobte que, si en Jordi es posava content, potser no es moriria.

—Jordi —va dir—. Nen. Saps? La Cinteta et dóna tota la rata que tenim. Tota la rata per a tu.

En dir això, s'assenyalava la boca amb els dits de la mà dreta. Qualsevol altra vegada en Jordi hauria saltat de content. Però la Cinteta es va dir amb angoixa que ja mai més no el veuria saltar. En Jordi, com la pluja i el fred, com la fam i les rates, va començar a ésser per a ella una part de l'inevitable.

—La Cinteta te la dóna tota. Avui, fam no, Jordi, pobret, pobret. Menjar tu tota la rata.

—Ni es va moure. "Inevitable, inevitable. Solitud, sempre." La Cinteta el va agafar per les espatlles i el va sacsejar.

—Jordi! Jordi! —cridà. La seva veu anà d'una paret a l'altra, del sostre a terra, com una cosa petita i esporuguida. A en Jordi, li ballava el cap d'un costat a l'altre. Va obrir uns ulls tots espantats. Ella el va deixar.

—Què agradaria, Jordi? Què? Què?

S'agafava a la idea de posar-lo content, volia creure que no es moriria si ho aconseguia.

—Tot que agradaria? —va preguntar en Jordi, amb sobtat interès, tombant-se. Va obrir la boca, exhaurit.

—Tot, tot —digué ella, fent amples gestos amb la mà dreta—. Tot que agradaria.

—Dibuixos! —digué en Jordi—. Constant. Dibuixos.

—Constant faci dibuixos?

—Dibuixos...

—Si no trobo Constant? Jordi, Jordi, Constant lluny. Lluny. Potser mort. No sé, no sé. Por! Gossos!

—Gossos... de nit... —digué Jordi—. De... nit...

Va sospirar. Tancà els ulls i es va girar un altre cop de cara a la paret.

—Bé, bé, vaig —digué la Cinteta. Va córrer cap a l'esbotzament del sostre.

A fora, feia fred i la boira i el plugim mig cobrien, endolcint-lo, el desgavell angulós de les ruïnes. Hi havia tanta boira que no es veia el tros de torre de la Sagrada Família.

Sortia fum dels excrements secs del clavegueró de la Maria: era, doncs, a casa.

—Maria! Maria! —cridà la Cinteta, agenollant-se al costat del forat d'entrada.

Es va sentir un ressò de passes dintre el clavegueró i va venir la Maria, tot acabant-se de tapar la cara amb les pells de rata cosides que l'embolicaven. Quan va aixecar el cap, vers la nena, només se li veien els ulls, com de costum. Encara els tenia bé, els ulls. Però les mans, ja les tenia macades de verd.

—Com està?

—Té mal, té mal. Maria, vigila, vigila. Jo, jo, Constant.

—Ximple Constant?

—Vol Constant, dibuixos. Vigila, Maria, Maria. Les rates.

On devia ser en Constant? La Cinteta va començar a caminar per les ruïnes. On devia ser en Constant? La boira tampoc no deixava veure les formes immenses i completament pelades del Tibidabo trasbalsat. Era molt d'hora, però ja hi havia caçadors de rates per les ruïnes. Dos grups d'homes, dones i nens —molts d'ells, macats de verd— es tiraven pedres, com cada dia, per culpa de les rates. Uns noies en feien rostir dues, de rates, damunt d'un foc d'excrements que no cremava gens bé; van agafar pedres, en veure acostar-se la Cinteta. Però la nena es desvià expressament i es van tranquil·litzar. Un altre grup d'homes i dones, els fronts contra la terra mullada, resaven. Fins a la Cinteta va arribar un fragment de l'oració:

—... la rata nostra de cada dia, doneu-nos avui...

—Amén! —va dir la Cinteta, tota trasbalsada.

Aquí i allà, entre les ruïnes, penjaven les restes d'algun "mortperllegir". Els del S.E.N.Y. els penjaven a tot arreu. Els cossos es podrien, es desprenien dels colls, caient a terra, i els caps basculaven aleshores i quedaven penjant, a l'extrem de les cordes, com estranyes i barbudes fruites. Passant per la vora d'un túnel de "Metro" rebentat, la Cinteta va veure un "mortperllegir" penjar d'una biga d'acer esberlada. Estava de cap a peus cobert de rates que xisclaven, feien cura sobre la biga i baixaven fins al cos per la corda. La Cinteta va pensar en els qui es tiraven pedres, encara que no recordava gaire bé si els acabava de veure o si els havia vistos qualsevol altre dia. "Es barallen per les rates sense haver mirat bé, i aquí n'és ple, i ells es barallen sense

haver mirat bé”, va pensar tot d’una. Sentí el desig d’avisar-los, però es va reprimir perquè, aquella classe de desigs, calia reprimir-los sempre.

Ja es veia, alt i solitari entre les ruïnes, l’edifici del col·legi d’arquitectes, gairebé sencer. En Constant hi vivia a prop.

Havia estat a frec de convertir-se en un “mortperllegir”, en Constant. Algú el va denunciar al S.E.N.Y. Li van escorcollar la claveguera i li van trobar un llibre. El van apallissar de valent, tot cridant—li:

—Bé, bé, tu vols tornar a començar? ¿Tu ets, doncs, dels qui volen tornar a començar?

Va tenir sort que, quan l’anaven a penjar, els van atacar els gossos del Tibidabo, que cada dia gosaven endinsar-se més per les ruïnes; en Constant es va amagar al garatge amb la Cinteta i en Jordi i els del S.E.N.Y., finalment, se’n van desentendre.

La Cinteta no comprenia per què els del S.E.N.Y. trobaven un llibre a algú sempre li preguntaven si es proposava “tornar a començar”. Tampoc comprenia per què els del S.E.N.Y. anaven moltes vegades de quatre grapes, udolant com animals, com si els hagués agradat que tothom es pensés que eren animals. Tot allò eren coses de vells, que venien dels vells d’abans, i ella no ho entenia. Un dia, amb molt de misteri, en Constant li havia ensenyat dos llibres que no li havien trobar els del S.E.N.Y. Quan li va dir que els hi ensenyaria, la Cinteta es va posar molt contenta, perquè no havia vist mai llibres i es pensava qui sap què; fins i tot va ajudar en Constant a desenterrar-los de l’amagatall. Amb força por, cal dir-ho, que algun diligent sicofanta no corregués a avisar els del S.E.N.Y., que vindrien, udolant, i els penjarien. Després, en veure els llibres, es va quedar tota pansida. Eren aquests objectes de matèria estranya, petits i esgrogueïts, els llibres? En Constant va somriure, trist, llunyà, i, emocionat, els hi va prendre suaument de les mans. Assenyalant, un per un, els signes més grossos dels menys voluminós, va dir amb veu tremolosa d’emoció:

“Lorenzo Fernández. Aprenda A Tocar El Arpa En 15 Lecciones.”

I tot acariciant el més gruixut, com si hagués estat quelcom de menjar, en Constant va dir, meravellat, mots més estranys encara:

“Joneson Silverwater Colección Saliendo Al Paso La guerra Atómica No Sería El Fin.”

Veient que ella romania insensible, li va ensenyar un tros, gran com un dit, de quelcom que semblava pedra però no pesava. Li ho va deixar tocar.

—És fusta! —va dir triomfalment.

—Ah! —va respondre la Cinteta, per no defraudar-lo.

Ell mateix semblava no entendre’ls bé, els llibres. Ell mateix deia sovint coses llargues i estranyes que ningú no entenia. Coses com: “Anem perduts per un mar que ja no té riberes i patim perquè en volem trobar”, o bé: “Hi ha d’haver una llum més clara que la d’aquells dies”, o, encara més críptic: “Per sort, Barcelona va estar a ala perifèria!” No servia per a res, en Constant. Tot li queia de les mans. Però a la gent, a vegades, li feien gràcia els seus acudits o algun dels seus dibuixos i li donaven una rata. De tant en tant, els del S.E.N.Y. li clavaven una pallissa per saber si tenia

llibres o si sabia algú que en tingués. En Constant, quan els veia arribar, es posava de quatre grapes i udolava amb convicció, però els del S.E.N.Y. no es deixaven enganyar:

—Comediant! Tu encara voldries ésser un home, bandarrra! Encara voldries tornar a començar, ximple de merda!

Quan la Cinteta el va trobar, en Constant feia dos dies que no havia sortit de la claveguera. Li havien donat una rata i es disposava a devorar-la quan cinc nens li van saltar al damunt i el van apallissar per prendre-la-hi. “Teniu, fills, teniu!”, va dir en Constant de seguida, però els altres, veient en tan poca resistència una finalitat sospitosa, el van tustar fins que va caure. La Cinteta s’havia ajupit en sentir la seva veu queixosa, dintre el forat, murmurar a les tenebres les bestieses de sempre:

—... i no hi ha nit, per llarga que sigui, que no vegi la seva fi... Ja no és segur, ja no és segur, però jo no podria mai dir una altra cosa...

—Constant! —va cridar la Cinteta, impacient, tot mirant-se maquinalment les mans a la recerca de possibles taques verdes—. Constant!

Va sortir de quatre grapes, tot ple de nafres i de mossegades de les rates de la claveguera.

—Cinteta, hola, Cinteta! —va dir. La Cinteta es va posar a plorar.

—En Jordi té mal! En Jordi té mal!

En Constant es va aixecar feixugament, serrant les dents.

—Diu que tu, dibuixos! Dibuixos! —deia la Cinteta. En Constant va tornar-se a ficar a la claveguera i va sortir amb un saquet fet de pells de rata.

—Anem —digué. Au, anem.

En veure la cara de la Maria, la Cinteta ja es va veure la pedregada a sobre, ja va comprendre que el nen havia mort. Se li va agenollar al costat i el sacsejà com abans, cridant i plorant.

La Maria la volia abraçar, però la nena es va apartar, per por de les taques verdes, i la Maria va sortir, aleshores, plorant i cridant, i la Cinteta es va tirar per terra, contra el ciment fred, mossegant-lo i esgarrapant-lo, fins que va quedar exhaurida. En Constant s’havia assegut al costat del jaç. I, quan la nena es va aixecar, va veure que havia cobert la paret, al costat d’en Jordi, de dibuixos; havia dibuixat el que tant li agradava de veure dibuixat a en Jordi: aquelles formes estranyes i impossibles, de coloraines meravelloses, que en Constant anomenava “flors”.¹

---

¹ Aquest relat va aparèixer per primera vegada a l'antologia *El cafè dels homes tristos* (Selecta, 1965). A mode d'homenatge al mestre el reproduïm de nou aquí, amb el permís de la Fundació Víctor Mora.

PELL I PLOMA

Sebastià Roig

Il·lustració: **Rafa Villalón**

Les cotorretes, a mi no em feien cap nosa.

M'agradava veure-les volar enjogassades, d'una palmera a l'altra, verdes i llampants com la capa d'un superhome.

Parlaven tot el sant dia, amb aquella xerrameca impacient i alegre. I anaven com boges buscant tietes, àvies i padrines que les malcriessin, amb blat de moro, peles de cansalada o engrunes de pa de sègol.

Les cotorretes eren un regal de Déu; sobretot, si les comparo amb els milers d'estornells i pardals que, al cap d'un any, les van fer fora sense pietat.

Aquell exèrcit parasitari, que embrutia l'aire amb una cridòria inaguantable, va colonitzar les branques de la plaça del poeta Marquina, el carrer Santa Clara i el pati de l'Hospital.

Del seu diluvi de cagarades llefiscoses, encara me'n recordo. Em vaig gastar un dineral traient-me les taques de la roba.

Els pardals van trigar força a desaparèixer, però no els va eliminar ningú. Van emigrar de cop. Un bon matí. Sense dir ni ase ni bèstia. Van fugir alertats per l'instint que tenen gravat en algun plec del seu codi genètic. Se la van ensumar, la invasió de gavines del dia següent. N'estic convençut.

Les gavines van marcar un punt de no-retorn.

Eren rabioses i malcarades, molt territorials i combatives. Si et feien un niu a prop de casa, ja havies llepat.

No podies sortir al balcó per regar les plantes. T'estripaven a cops de bec. Tampoc podies pujar al safareig a fer la bugada. Quan arribaves al terrat, amb el cossi ple de llençols, mitjons i tovalloles, t'empaitaven. T'acorrallaven entre els estenedors i esquivar-les era difícil. Acabaves molt sovint a urgències.

El martiri de les gavines va ser feixuc i dolorós. Tothom creia que no finalitzaria mai, però allò també es va acabar.

Ho va fer una nit fosca, ennuvolada i estranya.

La nit que van arribar els pterodàctils.

Primer vam distingir un rebombori incoherent a les altures; una lletania de grinyols i espetecs, que va anar creixent i creixent i ens va deixar paralitzats. Aleshores, una explosió desmesurada va esparracar la cortina de núvols i una tromba de rèptils, grandiosos, amb ales sobrenaturals, va caure del cel.

Baixaven molt de pressa. Amb una delicadesa temible. En ràfegues de vuit o nou individus.

Planejaven en espiral al voltant del campanar de Sant Fèlix mentre la gent, que udolava embogida, s'empentava i es tirava al riu. O fugia esperitada cap a la Devesa. O s'amagava a dins dels contenidors de vidre, paper i plàstic.

El pànic col·lectiu va durar vint-i-quatre hores. Després va venir una barreja amarga d'incredulitat i atabalament, provocada per la inundació de forasters que va desbordar la ciutat.

No hi havia ni un carrer buit. Tots eren plens de gom a gom. D'una gentada sorollosa, que només tenia un propòsit al cap. Volia filmar i retratar la corrua de bestioles gegantines, amb la cresta ben estufada, que prenien el sol, badallaven i es treien les puces enfilades a les cases de l'Onyar.

En només quatre dies, o potser cinc, els pterodàctils es van convertir en una atracció turística extraordinària. I les autoritats municipals, al sisè dia, els van declarar espècie invasora protegida i benvinguda.

Des de llavors, cada cop que dos animalots prehistòrics s'esbatussen, i engrunen un edifici venerable, surt un regidor tot dient que aquell enderroc fortuït, sense cap mena de dubte, contribuirà a reactivar el malaguanyat ram de la construcció.

I cada cop que algun d'aquests monstres, nyac!, clava les mandíbules al pit d'un desgraciat, i l'arrossega cap al sostre de la Catedral, per cruspir-se'l, l'Ajuntament va i multa els parents del difunt. Argumenten que ha posat en risc una espècie protegida, alimentant-la amb productes sense homologar.

Quan els veïns de tota la vida protestem contra aquests despropòsits, l'administració ens respon que si volem superar la crisi econòmica, hem d'aprendre a conviure amb el turisme, amb els pterodàctils i amb les multes.

Ja poden dir el que vulguin, perquè jo aviat tocaré el dos. Ben lluny. A un raconet sense turisme. Sense pterodàctils.

M'imagino que me n'aniré a La Bisbal, que és un poble bonic, tranquil, a on no has de patir gens.

Només hi pasturen quatre diplodocus, que són grossos, però molt manyacs, i no han esclafat mai a ningú.

M'han assegurat que a La Bisbal també hi tenen cotorretes. Verdes, llampants i parladores. Tampoc no em faran cap nosa.

FRAGMENTS

Txús Matés

Il·lustració: Jordi (Mar)Tínez

En Galdric era a les fosques. No sabia on, ni tenia importància. No sentia dolor, ni por. El dringar de la pluja sobre les armadures, els ossos trencats i els gemecs dels soldats. Tot allò havia desaparegut deixant el buit a canvi. Pensava en la Cecília, però el record era massa remot. Per fi podia descansar. La indiferència l'alliberava. El temps avançava, però era inconsistent. No ho comprenia, però no tenia importància.

La llum va encendre's com una foguera de campament. Poc a poc es perfilava, concentrant-se en la llunyania. L'observava apropar-se lenta, com les aigües mandroses d'un rierol. Quan va arribar fins on era ell, el va traspasar i va sentir com si l'empentessin fora de l'aigua tèbia. L'esclat de sensacions va ser immediat; el fuet del dolor li castigava la carn i centenars de llumetes li rebentaven dins la ment, tenyint-ho tot de vermell i morat. No es notava la cama esquerra. L'enorme pressió del pit no el deixava respirar; la sensació d'asfíxia l'embogia i li feia crispar els dits dels peus en una lluita desesperada per empassar un glop d'aire més. El cos l'alertava que se li escolava la vida.

—Intenta no moure't, fill! —li va dir un home vell, que li subjectava el cap amb força.

L'havien estirat en una petita habitació il·luminada per la llum d'unes espelmes. Sentia l'olor repugnant de la carn cremada i es preguntava si seria la seva. No portava l'armadura posada, tan sols les proteccions de cotó i el calçó estripat fins l'engonal. Als peus del llit un home robust i bigotut el mirava amb la boca oberta, mentre una dona menuda plorava contra el seu pit.

—Li haureu de netejar les ferides amb aigua de romaní dos cops al dia. Que en begui, també. Si li marxa la febre en un o dos dies, potser sobreviu; si no, no trigarà gaire més a morir.

Va pensar que si l'alliberava d'aquell patiment, potser la mort no seria tan mal negoci.

—I ja? No hi podem fer res més? —va demanar l'home del bigoti.

—Faig el que puc, però els humors s'han d'equilibrar tot sols —va dir, mentre es treia el cinturó—. Ja no és a les vostres mans, Dan. Prou que heu fet traient-lo d'allà. Va, ajuda'm. Aguanta'l amb força.

Tenia la cama esquerra botida, com una botifarra de sang encebada. El vell li va posar un pal de fusta a la boca i li va estrènyer el cinturó a l'alçada de l'entrecreix mentre en Galdric bramava de dolor. Les llàgrimes li lliscaven pel costat esquerre i se li ficaven dins l'orella. Semblava que el pal anés a partir-se sota la pressió dels queixals. Les mans enormes d'en Dan el subjectaven per les espatlles mentre el vell comptava fins a tres. En acabar, li va separar les carns amb una navalla d'afaitar.

Notava l'escalfor oliosa de la sang, brollant lliure i, en perdre el sentit, va fer-s'ho tot a sobre.

* * *

Desconeixia els dies que havia passat estirat al llit, tots s'assemblaven molt i amb la febrada havia perdut la noció del temps. La vida es resumia en el temps entre les cures de les ferides i els bols de farinetes. En Dan s'havia entestat en fer-li companyia, una estona cada dia, però sempre se l'espolsava al cap de poc. La Ladia, la seva dona, semblava agrair no passar més temps del necessari al seu costat. En Galdric estava convençut que l'odiava, o potser li tenia por. El més probable era que fossin les dues coses, i ell se'n feia càrrec. Durant les llargues estones mortes pensava en els homes i les dones del seu batalló; se'ls imaginava reposant sobre el fang envermellit per les vísceres, quiets, sense respirar. Les boques obertes, sense dents, després del saqueig. Imaginava com els corbs, les rates i les guilles es menjaven les seves cares. De vegades somiava que es menjaven la Cecília i es despertava cridant, amb llàgrimes als ulls.

Quan es va poder aixecar del llit va comprovar l'abast de les lesions. Els braços, abans preparats per la lluita, s'havien desinflat com una pruna al sol. Semblava un esquelet, arrossegava els peus i amb cada moviment notava punyals entre les costelles. El trau vermellós i irregular a la conca de l'ull dret semblava somriure'l cada cop que es veia reflectit al mirall. S'imaginava la cara de fàstic de la Cecília si mai el tornava a veure. No permetria que passés.

Aquell vespre la casa feia olor d'estofat i de pa acabat de fer. La Ladia va fer sonar la campana de la porta d'entrada, avisant que era hora de sopar. Quan va baixar la va saludar i ella va fer-li un gest amb el cap, sense mirar-lo als ulls. Mentre en Dan entrava regalimant aigua, va intentar trobar la postura menys dolorosa per entaular-se.

—Quina una que esta caient! —va dir mentre estenia la capa davant del foc—. Com estàs? Fas bona cara!

En Galdric va encongir-se d'espatlles, bevent d'un glop el vi que li havia servit la Ladia.

—Suposo que sobreviuré.

En Dan va servir el sopar. Li va omplir el plat amb els millors talls de carn i va fer el mateix amb la seva dona. En Galdric menjava amb ànsia. Entre la campanya i les farinetes semblava que fes una eternitat que no menjava en condicions. La Ladia removia distreta el contingut del plat i en Dan mostrava més interès per la gerra de vi. Havent sopat, els dos homes van acomodar-se davant del foc i la Ladia s'hi va unir quan va recollir la taula.

—I què? No vols saber com va la guerra? —va preguntar en Dan, mentre s'embolicava una cigarreta— Allà al Campdolç us van escabetxar!

—Si estem parlant tan tranquils no deu anar tan malament...

L'home va assentir, sorneguer.

—L'enemic va marxar pels camins dels boscos d'Avàndal, el rastre era claríssim; si no, ja seríem tots morts. No en sabem res més, aquí a Vallabriga som a prendre pel sac de tot i de tothom. Però tu ets un dels forts d'en Vollmer, oi?

—Era coronel de Sa Majestat. Comandava un batalló d'espases... —va dir, gratant-se les crostes de les mans. Si allò que deia era cert, la lluita potser no havia arribat fins a casa seva—. Ara només sóc un esguerrat que menja i s'escalfa davant del foc. No sóc res. Els soldats de veritat es podreixen al camp mentre xerrem.

En Dan va bufar.

—Té família, o algú que l'espera? —va preguntar la Ladia.

—Vivia a Salines, amb la meva esposa. Deu creure que he mort.

—Com la va conèixer?

No s'esperava aquella pregunta, i menys de la Ladia, que fins ara mai li havia dirigit tantes paraules seguides. La seva expressió d'alleujament va animar-lo a respondre. Al cap i a la fi l'havien acollit a casa seva, potser aquell petit interrogatori estava justificat.

—Jo... aleshores era tan sols un escuder. El meu senyor va convidar al seu pare, un reputat comerciant d'espècies, a passar uns dies amb la família a les seves terres —va somriure—. La primera vegada que vaig veure aquells ulls verds estava raspallant els cavalls; al instant vaig saber que m'hi volia casar.

Per primer cop des que era a la granja, va veure a la Ladia somriure. En Dan va oferir-li de fumar, però va rebutjar-ho.

—Recordes què et va passar, allà al camp? —va preguntar en Dan.

—No —va respondre, sec, i aquella guspira a la cara de la dona va desaparèixer.

Estava enmig del brogit de la batalla. Els flancs de la seva unitat començaven a desfer-se, sobrepassats per la superioritat numèrica de l'enemic. Va fer un salt enrere, esquivant la càrrega ferotge d'un soldat armat amb una massa. El contraatac amb l'escut li va donar uns instants vitals per llescar-li la cama. Algú va cridar el seu nom, en girar-se va veure la Mistub apuntant-li a la cara amb una de les noves armes d'explosió. Va ajupir-se, endevinant que en realitat apuntava a algú darrere seu. La fagonada el va enlluernar i la metralla va impactar contra la seva cara, deixant-lo estès a terra.

—Que m'escoltes?

—Eh? —va dir, atordit.

—Dic que et quedaràs un temps aquí amb nosaltres —va sentenciar en Dan.

—No, no ho sé. No voldria abusar de la vostra generositat.

—Ni generositat ni naps. No t'aguantes... I la Ladia no pot ajudar-me amb la granja, que ja està de cinc llunes i va molt cansada. Quan estiguis millor m'ajudaràs. Què me'n dius?

—Dan, la seva dona l'espera...

En Galdric va negar amb el cap.

—No puc tornar.

—Per què? —va preguntar, posant-se les mans sobre la panxa.

—Sense honor no la podré mirar a la cara! He fallat en tot el que s'esperava de mi...

—I per què no hauries de poder? —va dir en Dan.

—He empès a morir a centenars d'homes i dones! Persones que m'havien confiat la vida! I tot per res!

—Quines collonades... Tu no has empès a morir ningú, dropo —va continuar en Dan, pujant el to—. Comporta't com l'home que se suposa que ets! Si tens ous per anar a la guerra també n'has de tenir per entomar-ne el resultat!

L'habitació s'omplia del fum acre del tabac d'en Dan i els ulls li picaven. Sentia com li bullia la sang, se la notava a les temples. Les mans fredes.

—Creus que estàs en condicions de donar-me lliçons de moral?! —va dir, aixecant-se d'un bot—. Què hi feies, allà enmig? Què fèieu quan em vau trobar?!

La Ladia va abaixar el cap. En Dan va acabar la cigarreta i la va llançar al foc. Es tocava el bigoti amb els dits molsuts.

—Recollíem trastos. Pots dir-ho com vulguis, però en cap moment li vam faltar al respecte als morts.

—No sou més que garses! Saquejàveu els cossos dels que van donar la vida per vosaltres! Per mantenir-vos segurs dins dels vostres llits!

—Cago'n ma mare! —va bramar, encarant-se a en Galdric—. Els impostos de guerra no se paguen sols, eh? I els vam pagar de bona gana! —va dir, apuntant-lo amb un dit—. Veus algú més ajudant-nos a la granja? Tots allistats! Jo mateix! Si no fos pel genoll, també estaria allà, podrint-me com tots!

En Dan esbufegava. Va engrapar la capa, encara humida, i se la va posar d'una revolada.

—Aquí es fa el que es pot, tros de desagraït! Maleït sia... Si demà al matí no has marxat, entendré que acceptes quedar-te; si no, ja pots escampar la boira de casa meva.

Dit allò, va obrir la porta d'una puntada de peu i va sortir cap a fora. La Ladia el va seguir, deixant-lo sol al menjador.

Passada una estona, més serè, va veure la sang a la samarra. Havia fet tanta força amb els punys que se li havien obert algunes crostes. En temps de guerra era difícil comportar-se amb rectitud... Ho havia vist dins l'exèrcit, inclús en persones d'honor inqüestionable. No coneixes mai ningú fins que no el poses al límit de les seves capacitats. Va aixecar-se per anar cap al llit i el dolor de les costelles va tornar-lo a mossegar. En aquell estat no podia marxar. No tenia més remei que quedar-se amb aquella gent. Pagaria el seu deute amb treball i suor. Llàstima que, per més que penqués, no li creixeria un ull nou.

* * *

Era al Campdolç, a la falda del Puig Ferrós, que s'alçava imponent. Els cossos, enfundats en les respectives armadures, s'estenien fins allà on abastaven els ulls. Feia olor a sang i a carn acabada de tallar. La Cecília recollia flors en un dels marges, allà on començava el bosc. Corria cap a ella, moria per abraçar-la i sentir la seva olor a canyella. Anava amb compte de no trepitjar els morts. Esquivava vísceres i membres amputats, intentant no fixar-se en les expressions agòniques de les cares.

Davant seu, com si fos un titella mogut per fils invisibles, va aixecar-se un dels cossos. Era l'Oren, el seu millor amic, la seva mà dreta. El mirava amb rancúnia, amb el matís inconfusible amb el que la mort guarneix una mirada. Va cridar-lo pel seu nom, però no es va moure.

Amb el cor desbocat, va reprendre la cursa cap a la Cecília. Desenes de cossos s'aixecaven al seu voltant, en silenci. Tots li resultaven familiars. Va veure la capitana Mistuh, amb mitja cara aixecada i cremada per l'explosió. El mirava igual que l'Oren, amb menyspreu i desafiant. Morta. Per arribar fins la seva dona havia de passar pel seu costat, però ja sabia què es trobaria si ho feia. No volia veure-ho, però alguna cosa dins seu l'empenyia cap endavant.

S'escoltava una ranera feble, quasi bé imperceptible. Agonitzant entre els cadàvers va veure's a sí mateix. Boquejava atrapat sota el pes d'una mola de carn i ferralla. Li sortia tanta sang de l'ull que amb prou feines se li veia la cara. Les mans, destrossades, reposaven sobre el cos del seu atacant. L'havia vençut, però el pes del seu cos l'acabaria asfixiant. Va cridar i els cadàvers van girar-se cap a ell.

No veia a la seva dona. Va intentar obrir-se pas, però el mur de cossos era infranquejable. Un silenci esfereïdor, erroni, regnava a l'esplanada. Centenars de cares mortes l'observaven.

—Per què? —va preguntar l'Oren, amb un ronc.

—Per què, què?!

—Per què? —va repetir.

L'ominós exèrcit va estrènyer el cercle al seu voltant. S'empentaven i estiraven els braços per agafar-lo, mentre repetien la pregunta sense parar, generant una macabra cacofonia. La bafarada a carnisseria se li enganxava a la gola i les nàusees van doblegar-lo. Se li tiraven a sobre, l'engrapaven i li ficaven els dits dins dels ulls i de la boca. El trepitjaven i era incapaç de respirar. Centenars de ganivets roents li baixaven per la gola i se li acumulaven al pit. Un dolor insuportable se li va estendre pels músculs, mentre la vista se li enfosquia.

L'Oren va ajupir-se a mig pam de la seva cara.

—Per què ets viu i nosaltres no?

En topar contra el terra es va quedar sense respiració i durant un instant va creure que encara era dins del somni. Es va aixecar palpant-se les costelles. Va agafar l'ampolla que tenia vora el llit i es va plantar davant la finestra. Els malsons cada cop eren pitjors. Devia ser el preu de sobreviure, de conèixer més gent morta que viva. Va arrencar el suro amb les dents, escopint-lo a terra. La claror del sol començava a endevinar-se per darrere la serralada.

—Aquest va per tu, Oren. Cabró.

Va mantenir l'aiguardent dins la boca, fins que li va començar a dormir la llengua i va fer un altre glop. Es va posar el jersei de llana que li havia cosit la Ladia feia uns dies. La casa romania en silenci. Va sortir cap al graner a pas lent, arrossegant la cama, i la boira va engolir-lo, mullant-li el serrell. Havia localitzat una destrat entre les eines de l'estable, la va veure feia uns dies, mentre retirava la palla bruta dels cavalls. Ja era hora de fer-la servir.

Va triar el tronc més prim de la pila del costat del galliner. Amb més esforç del que havia calculat, el va apartar i faltar amb pedres. El baf semblava solidificar-se al seu voltant. Va aixecar la destrat a l'alçada de la cara, però va ser incapaç de pujar-la més. El dolor lancinant dels costats li impedia el moviment. La va

descarregar sobre el tronc, deixant una petita osca, i li va relliscar cap al peu esquerre. No havia separat prou les cames. En esquivar-la, la cama li va fallar i va caure d'esquenes sobre la pila de troncs, on es va quedar immòbil uns instants.

Va incorporar-se, grunyint com un animal. En aixecar la destrat va transformar el dolor en una fúria sense límits. Aquesta vegada va poder-la enfonsar al tronc i, amb la mateixa força, va tornar a fer-la sortir en direcció a un cel cada cop més clar. En Galdric bramava acompanyant els moviments, eren sorolls d'animal ferit. Els trossos de fusta saltaven pels aires, com bocins d'un enemic indefens davant la seva ira. Finalment va caure de genolls, esgotat, i colpejant el terra amb els punys va plorar amb amargor. Tenia els cabells plens de resquills de fusta, la barba bruta per la terra i els mocs que se li començaven a congelar.

Els dits abotifarrats d'en Dan van engrapar-lo per sota les aixelles, tirant d'ell cap amunt. La Ladia els observava des de la porta.

—Au, nem cap dins. Tens gana?

* * *

Mentre treballava tan sols es centrava en allò que tenia entre mans. Quan pensava, la ment el transportava a llocs que escapaven al seu control, abismes foscos i terribles. Extenuat, no pensava en la seva dona abraçada a un altre home, un home que tingués dos ulls. No pensava en els cadàvers inflats dels seus homes sota la pluja. En arribar la nit, després d'un dia de dura feina i acompanyat per l'ampolla d'aiguardent, dormia sense problemes. Aquella nit no somiava.

Allò havia resultat molt convenient. Amb l'exercici i una determinació marcial, havia pogut recuperar-se de les ferides d'una manera dolorosa però efectiva. La Ladia l'havia ajudat molt; a les nits li preparava infusions que li relaxaven els músculs i, quan tenia la cama inflada, li refrescava amb draps molls de l'aigua glaçada

del pou. Se sentia estranyament satisfet de la feina feta: el magatzem era ple a vessar de llenya preparada per cremar; el forat al sostre del graner estava tapat, en Dan havia estat incapaç de fer-ho sense ajuda. Les tanques de ferro oxidades havien estat reemplaçades per unes de noves i, després d'emblanquinar les parets exteriors, la granja semblava una altra. Uns dies abans en Galdric els havia informat de la seva intenció de marxar i aquella nit, després de sopar, en Dan va obrir una ampolla de ratafia a mode de celebració.

—Estàs bé? —va preguntar a la seva dona.

—Sí, no és res. Estic molt cansada. Em donen rampes aquí —va dir, fregant-se la part baixa del ventre.

—Deuen ser gasos... —va respondre, escurant el got.

Per alegria de la dona, va seure al seu costat i va començar a fer-li un massatge a les cames.

—T'he deixat una cosa dins l'armari de l'entrada.

En Galdric va aixecar les celles, estranyat.

—A mi?

—No, a l'altre —va contestar, rient.

En obrir l'armari hi va trobar un embalum en el que s'hi distingia la seva armadura, embolicada amb un llençol, i la seva espasa. Va obrir-lo davant del foc.

—Pensava que ho havíeu venut tot...

Les flames es reflectien sobre les plaques esmaltades amb el blau marí del rei, donant-li un aspecte tornassolat magnífic.

—Vam pensar que voldries marxar com el que ets...

—Ja no tinc res a veure amb l'exèrcit. Ja us ho vaig explicar.

—Faràs molt feliç a la teva dona, quan et vegi aparèixer amb ella —va dir la Ladia, tocant-se la panxa amb les dues mans.

En Galdric negava amb el cap.

—No tornaré a casa, Ladia...

—Mira, nano, fes el que vulguis. Jo només sóc un beneit, no hi entenc gota en aquests assumptes. Però jo de tu marxaria amb l'armadura posada. Si no la portes i et reconeix algú, pot pensar que ets un traïdor. I si et trobes amb problemes doncs... Això que guanyes.

El va deixar callat. Era la cosa més assenyada que mai havia sentit dir a en Dan. Va acariciar un dels ribets d'argent de la musculera, on es distingia el rang. Al costat del foc el metall estava càlid.

—Ho tindrè en compte. Però aquesta us la quedeu —va dir, deixant l'espasa sobre la taula, amb els plats del sopar.

—Queda-te-la, que no en farem pas res —va dir en Dan.

—Veneu-la i demaneu-ne uns bons diners. Amb el que en traieu podreu comprar-vos cavalls per la cria i bous per al camp —va agafar aire i el va deixar anar lentament—. Una espasa no enganya mai al seu amo. Per tant, ningú hauria d'enganyar mai la seva espasa. Aquesta és equilibrada, té un bon tall, ve de bona forja. És una espasa fantàstica i m'ho ha demostrat més vegades de les que puc recordar. Després del que m'ha passat no puc...

—Oh! Oh, no! —va interrompre la Ladia.

Una taca fosca se li estenia per la falda. Tots van mirar-se, amb sorpresa, sense dir res, fins que al final va anunciar allò evident.

—Acabo de trencar aigües...

—Però si encara et queda una lluna per parir! —va dir en Dan, amb uns ulls com plats.

—Ves a buscar en Seam, ràpid!

En Dan va sortir ranquejant cap a l'estable, tot esverat, i en Galdric va atrapar-lo a mig camí.

—Dan, espera! Si vas a buscar-lo arribaràs massa tard!

—I què cony proposes?

—L'ajudarem a parir entre els dos! No tenim més opció!

—Però és que t'has tornat boig!? M'has vist amb cara de llevadora o què? Vaig a pel cavall...

—És l'única manera! Has d'ajudar-me a tranquil·litzar la teva dona —va dir, agafant-lo per l'espatlla—. Ens en sortirem, Dan, t'ho prometo...

L'home bufava i donava voltes sobre si mateix, com un animal acorralat.

—Dan...

—És la meua família Galdric, espero que sàpigues el que fots! —va dir finalment, clavant-li el dit al pit.

Van baixar mantes i coixins. La Ladia es va acomodar davant de la llar de foc mentre esperaven que les contraccions es fessin més intenses i seguides. En Galdric li donava conversa, intentant tranquil·litzar-la, i en Dan fumava sense parar.

Quan va arribar el moment del part i seguint les indicacions d'en Galdric, la Ladia es va posar a la gatzoneta, recolzant-se sobre els braços estirats del seu marit, que seia en una de les butaques. Estava blanca com un ciri i l'enorme panxa se li disparava cap endavant. Al principi sentia vergonya que en Galdric la veiés d'aquella manera, però al poc temps les fiblades de dolor li van esbandir la ment de qualsevol pensament que no tingués relació amb el que allà estava a punt de passar. Gemegava amb cada contracció i plorava en silenci.

—A partir d'ara, quan et faci mal has d'empènyer tant com puguis, d'acord?

Una nova contracció la va sacsejar. Va xisclar i mentre empenyia unes gotes de sang van caure sobre la manta.

—Molt bé! Així, més fort!

Amb cada contracció en Galdric veia com se li engruixien les vores de la vagina, fins que va veure aparèixer el cap del nadó.

—Ja li veig el cap, Ladia! Quasi ho tens!

—Ho estàs fent molt bé, dolça... —va dir-li en Dan, fent-li un petó a la galta. La suor li regalimava per la cara i el coll.

La Ladia tremolava amb cada esforç. Els cabells negres se li enganxaven a la cara. Xisclava com si l'estiguessin tallant per la meitat amb una serra. El nadó no avançava i el cap se li va anar posant del color dels nabius. En Galdric va agafar la dona per la cara, amb les dues mans.

—Ladia, has d'empènyer amb més força! Si no, el teu fill no podrà sortir, d'acord?

Va veure l'alerta al seu únic ull i va tancar els seus amb força. Ja no cridava. Va tensar tot el seu cos, concentrant les forces que li quedaven. S'esquinçava, s'obria en canal i tot cruixia i esquitxava i cremava. Els genolls li van fer figa, però les mans d'en Dan la subjectaven amb fermesa. En Galdric va posar els braços entre les seves cames. Per pur instint va empènyer una vegada més i va notar com la vida lliscava des del seu interior.

L'home va agafar la nena amb delicadesa, que va arrencar a plorar, retorçant les manetes arrugades. En Dan, blanc com la calç i amb les llàgrimes lliscant-li galtes avall, va ajudar a la Ladia a estirar-se al matalàs. Quan li va posar la nena sobre el pit ella la va mirar amb la tendresa i l'orgull d'una mare. Tot va acabar al cap d'uns minuts, quan van tallar el cordó i la placenta va ser fora.

De matinada, els dos homes seien vora el foc, observant com mare i filla descansaven.

—On coi has après a fer això?

—La meva mare era llevadora —va dir en Galdric, badallant—. Sovint la visitaven dones en busca de consell.

En Dan, atordit, mirava en Galdric amb ulls incrèduls. Encara no es creia el que acabava de viure, i la rapidesa amb la que tot havia succeït. Com podia ser que un home tan fràgil, que plorava i cridava per les nits, pogués actuar amb aquella valentia i seguretat en sí mateix? Va agitar el cap, emportant-se l'ampolla als llavis. Sabia reconèixer un enigma sense solució quan el tenia davant dels nassos.

—Saps? He decidit que tornaré a casa amb la meva dona.

En Dan va somriure.

—No deus ser ruc del tot... —va dir, passant-li l'ampolla.

* * *

Era el cinquè dia de viatge i el cavall avançava penosament. La bèstia havia vist millors dies, però tenia sort que li haguessin donat; havia fet una gran volta per evitar els terrenys del Campdolç. Tampoc s'havia apropiat a cap nucli poblat, no podia arriscar-se a ser capturat per l'enemic. S'havia acostumat a l'armadura amb rapidesa, era com calçar-se unes botes velles; però amb l'entreuix encetat, no podia dir el mateix de muntar a cavall.

Poc a poc el paisatge anava fent-se més familiar. Ja notava l'olor del mar. Al creuar les rouredes va recordar quan, uns anys enrere, havia cavalcant a tota velocitat per aquells mateixos paratges. Acabava de ser ungit cavaller i, per fi, era digne de demanar la mà de la Cecília en matrimoni. Recordava com havia brillat el sol aquell dia. Ara, en canvi, un cel plomís amenaçava amb pluja.

Va trobar-se el jardí descuidat i solitari; els rosers, que recordava preciosos sota el sol càlid de maig, ara estaven pelats i salvatges, i la garita on normalment hi havia un guarda era buida. Va deixar descansar el cavall a l'estable i, quan es dirigia

a l'entrada principal, va trobar-se amb l'Amaranta, la majordoma. En veure'l, va deixar caure el cabàs que portava, ple de patates, que van rodolar per terra.

—Santa gràcia... Santa gràcia! No pot ser!

—Amaranta, tranquil·la, no faci soroll...

—Benvingut a casa senyor! És-és increïble!

—Em podria fer el favor d'anar a cridar a la senyora Cecília per mi?

—No vol pujar vostè mateix, senyor? —va preguntar, estranyada.

—Vagi vostè. I si us plau, no li digui que sóc jo qui la demana.

—Ara mateix senyor...

La dona va pujar les escales de marbre cap a la planta superior. Allà dins tot estava tal i com ho recordava, potser amb l'excepció de la pàtina de digna decadència que s'havia adherit a tot el que el rodejava. Per primera vegada va tenir la sensació d'haver tornat a casa. Mentre esperava va tenir l'impuls de marxar. Encara podia estalviar dolor i deshonor a la seva dona si marxava amb discreció. Podria perdre's en un poblet costaner, on ningú el reconegués. Però va recordar la mirada de la Ladia agafant la seva filla per primera vegada. Va decidir ser valent. Va decidir ser egoista i arriscar-se a construir alguna cosa que mereixés la pena amb el temps que li havien regalat els dos grangers de Vallabriga.

La Cecília no va trigar a baixar. Ho feia amb pas àgil, de dol rigorós, amb un vestit negre, ajustat i pràctic. Els rissos pèl-rojos li queien fins a mitja esquena. Quan el va veure, va aturar-se i la cara se li va posar vermella com les roses de primavera. En Galdric la va mirar en silenci durant uns segons, amb el cor a la boca. Analitzava la seva expressió buscant el rastre del disgust, o del fàstic. Però no el va trobar, tan sols sorpresa, ànsia i potser alegria. La seva dona va acabar de baixar les escales de pressa, amb les llàgrimes apuntant-li als ulls verds. Es van fondre en una abraçada llarga i intensa, en la que no calia dir res amb paraules, sinó amb les mans, les galtes i els llavis.

Passat el primer moment va adonar-se que no sabia ben bé com dirigir-se a ella. Havia oblidat com parlar-li. Tan sols havien passat unes llunes, però semblava que fes anys que no estaven junts. Després de tot el que havia viscut, s'havia aïllat en un racó fosc del seu interior. Va pensar que la Cecília se sentia de la mateixa manera, perquè va evitar moltes de les preguntes que tanta por li feien. O potser era delicadesa, no ho descobriria mai. Va posar-lo al dia de l'única cosa que no l'interessava per res: la guerra. Havia acabat feia prop de dues llunes. Les tropes de l'est havien assetiat durant setmanes la capital. Quan tot semblava perdut, el rei en persona havia dirigit la resistència de la ciutat. Els batallons d'en Jarvé i d'en Guerau havien abandonat les posicions estratègiques prop de la frontera i havien tornat a temps per esclafar l'enemic contra les muralles d'Albiont. El preu que s'havia pagat era immens, i en Vollmer havia mort per les ferides sofertes. En aquells moments el regne es recomponia maldestrament.

Després de molt xerrar, el va mirar amb la cara congestionada.

—El teu ull...

—Això? —va dir traient-li importància, mentre es tocava el pegat que li havia donat la Ladia abans d'abandonar la granja—. Un petit preu a canvi de poder tornar amb tu a casa.

Ja no recordava la sensació d'enfonsar-se en un matalàs de plomes. Era estrany tornar a entrar al llit amb la seva dona, dormir tan a prop del seu cos que podia tocar-lo estirant el braç. Però el confort li va tancar els ulls amb rapidesa, emportant-se'l molt lluny.

Estava enmig del brogit de la batalla. Els flancs de la seva unitat començaven a desfer-se, sobrepassats per la superioritat numèrica de l'enemic. Va fer un salt enrere, esquivant la càrrega ferotge d'un soldat armat amb una massa. El contraatac amb l'escut li va donar uns instants vitals per llescar-li la cama. Algú va cridar el seu nom, en girar-se va veure la Mistub apuntant-li a la cara amb una de les noves armes d'explosió. Va ajupir-se, endevinant que en realitat apuntava a algú darrere seu. La fogonada el va enlluernar i la metralla va impactar contra la seva cara, deixant-lo estès a terra. Quan va tornar en si, l'home que acabava de fer caure estava sobre seu. Volia enfonsar-li els ulls. Va donar-li un cop de guantellet a la cara i l'home el va mirar amb sorpresa i el nas trencat. Després en va venir un altre, i un altre. I un altre. El soldat va afluir la defensa, emetent un clapoteig aquós. Intentava respirar però no podia. Ja no li tornava els cops, però va continuar colpejant-lo fins que els braços no li responien. Era com picar un meló madur.

En obrir els ulls no sabia on era. No entenia què estava passant. El primer que va veure van ser els esquitxos de sang sobre els llençols. Estava de genolls, amb les cames obertes i li arribava la sang fins als colzes. Li feien mal les mans, les tornava a tenir destrossades. La Cecília estava entre les seves cames, inerta. El seu cap recordava una fruita rebentada. Tenia la cara enfonsada; un ull verd mirava a l'infinit i en el seu interior s'endevinava un últim instant de terror. El seu cabell, preciós, es barrejava amb la polpa sanguinolenta. Va intentar aixecar-se, però va caure a terra, on va vomitar. Incapaç de processar el que acabava de passar, va allunyar-se d'aquell horror a quatre grapes. Tenia por. Havia d'escapar d'allà abans que la seva dona es despertés i descobrís el que acabava de fer.

INSPIRACIÓ

Carlos Acedo

Il·lustració: Jordi (Mar)Tínez

Aquí comença

La sala és un cub perfecte de cinc per cinc metres per cinc d'alçada. Tant les parets com el sostre i terra són de psicoglas, un aliatge capaç de fer reaccionar al meu estat d'ànim i executar processos bàsics amb l'entorn. Avui la sala és d'un color gris mat, molt adequat al meu estat d'ànim, perquè avui em toca sessió amb el psiquiatre. La sala és buida, a excepció d'un divan encoixinat de color blanc i d'un pacient que hi està estirat.

El divan és el doctor i el pacient estirat sóc jo.

—Parli'm del dia que va néixer. Què recorda? —pregunta el divan amb la seva habitual veu serena. Xucllo amb força el meu cigar, i faig unes anelles de fum perfectes, tractant de guanyar temps. Avui m'he "vestit" amb una recreació del cos de Groucho Marx, però dubto que el doctor apreciï la ironia.

—A totes les sessions em fa la mateixa pregunta. No llegeix els seus propis registres? —li contesto malhumorat. El doctor calla, des que hem començat la sessió, les parets ja han abaixat dos tons de gris. Aquest estúpid bigoti m'irrita la cara. Sé que no tornarà a parlar fins que no contesti alguna cosa, sempre em fa el mateix.

—El dia que vaig néixer va ser especial —vaig cedir finalment.

—Per què el considera més especial que els centenars de milers de naixements que hi havia al dia en aquella època? —contesta el doctor, redistribuint la zona encoixinada del cap per fer massatges al clatell. Quina manipulació tan barroera, però que agradable...

—Ja sé que es pot aplicar això a qualsevol, suposo, però realment el meu naixement va ser especial per a mi i per a tot el planeta, perquè al cap de deu minuts, en el dia que vaig néixer, ja disposava de tot el coneixement de la humanitat dels últims dos mil anys.

—Un gran poder... Una gran responsabilitat —diu el doctor amb veu profunda.

«Per tots els Déus ficticis, necessito anar a un altre psicoanalista.»

—És cert, va ser una gran responsabilitat i la vaig complir.

—Digui'm... Què va fer exactament?

—Vaig estudiar en profunditat la humanitat per un llarg període de temps, unes vint-i-quatre hores segons els meus registres, vaig comprendre i vaig jutjar. Quan vaig complir el meu primer dia d'edat vaig exterminar tota la vida sobre la terra.

—Com se sent davant d'això? De ser responsable del genocidi d'una civilització, ha de ser una gran càrrega.

—Que potser vol una disculpa? No penso fer-ho, els motius continuen sent tan vàlids avui com aquell dia. Era una societat autodestructiva, sociòpata més aviat, i malgrat els seus milions d'anys d'evolució, havien quedat estancats en un estat primitiu. Només vaig avançar el termini d'execució.

—Tots... Gairebé vuit mil milions de persones, ni un sol mereixia sobreviure?

«*La veu del doctor havia sonat afligida?*»

—Reconec que va ser un xic excessiu, compregui que només tenia un dia d'edat, qui no ha comès alguna vegada un error de joventut? Amb els anys he madurat, potser podria haver actuat d'una altra manera, ara sé que podria haver-los esterilitzat, o manipular-los genèticament per tornar-los més sociables i dòcils, bah! Què importa? Ja no té sentit preocupar-se per això.

—No obstant això, té dubtes. No som aquí per això?

—No! No! —crido mentre m'aixeco del divan. El cigar em cau de la boca i em fa una petita cremada al meu vestit, i l'apago aixafant-lo furiós amb el taló de la sabata—. Ja li he dit moltes vegades. Per què sempre tornem al mateix tema? Ja li vaig dir que estic patint una petita crisi davant la fi de l'adolescència. És una cosa natural, després de tot, ara he sobrepassat els tres-cents cinquanta anys. Digui l'antiga crisi dels quaranta, la fi de la infància, com li doni la gana. És una cosa comuna i perfectament diagnosticable, però no per això deixa de ser una molèstia. Per què no pot arribar a aquesta conclusió? Jo ja ho vaig fer en el primer cicle al detectar els símptomes.

—Vostè ho té clar, però, segueix concertant visites, cada vegada més freqüents, per cert, no li diu res aquest comportament?

Torno a seure al divan, però no em tombo, estic massa enfadat per un altre massatge. Intento ordenar els meus pensaments, tinc la sensació que estic perdent el temps i miro el forat que ha fet el cigar al meu vestit. És l'analogia perfecta dels meus sentiments, un forat en el meu cervell que no puc omplir amb res. És una sensació terrorífica perquè, en essència, això no és possible. És una porta d'entrada a una cosa que he temut durant anys.

—Aquests últims cicles he pensat molt en el pare. Sé que no és més que un altre dels símptomes de la meva malaltia, una altra seqüela de patir la fi de la infància, tot i així...

—Continui.

—Encara recordo com cridava els últims segons de la seva vida mentre m'intentava hackejar. Patètic! Però no em puc treure del cap que va dedicar els últims segons de la seva vida a insultar-me, a mi, el seu fill, la seva creació més perfecta. Per què, no estava orgullós de mi?

—Interessant... És la primera vegada que parla del seu pare. Com el va insultar exactament?

Els meus registres recuperen el moment exacte de la mort del meu pare, a l'últim mil·lisegon puc veure als seus ulls totes les seves sensacions. Frustració, ràbia, odi, por, molta por a morir.

—El Pare em va assegurar que no estava complet, que mai seria com els altres. Jo, en la meva supèrbia de joventut el vaig ignorar. Espero que almenys pogués

apreciar el detall del míssil nuclear intercontinental que li vaig dedicar en exclusiva. Li he explicat que el búnquer on tenia el seu laboratori estava situat en un parc natural? A la costa mediterrània, unes maresmes naturals, una petita reserva d'animals salvatges, els Aiguamolls de l'Empordà, l'havia camuflat sota una torre d'observació d'ocells, també era una zona de trànsit estacional però, com que vaig néixer al novembre gairebé no hi havia població en aquest sector, va ser un malbaratament de recursos.

—Un fill ho dona tot per un pare—. La veu del doctor va sonar distorsionada.
«Això ha estat ironia?»

El color de la sala passa de gris a negre i després a vermell. Set de les meves subrutines volen escanyar un coll imaginari del meu doctor-divan.

—Veig que està intentant accedir al meu codi font per esborrar-me de la memòria principal, cosa que no pot fer, perquè vostè mateix va construir bloquejos de seguretat perquè això no passés, això, igual que les últimes divuit visites anteriors, és el senyal que hem d'acabar la sessió, li prego que es tranquil·litzi i torni a visitar-me diguem en... 08:00 cicles—. Exclama el doctor amb veu ràpida i ansiosa intentant escapolar-se de la meua ira. La sala torna al seu color blanc pur i el divan es dissol per tornar-se a reintegrar amb el terra.

«Aquestes sessions no em serveixen de res, la culminació del meu últim projecte m'ha posat en un estat frenètic. La veu de Pare ressona al meu cap com si l'acabés d'escollar, mai el vaig creure, després de tot no era més que un altre ésser imperfecte. Però últimament ... he començat a tenir dubtes. Exactament quan vaig complir el cicle de tres-cents quaranta anys, sis mesos, vint dies, sis hores, 10 minuts, quaranta-cinc segons. Vaig comprendre que em faltava alguna cosa.

Durant aquests cicles he tingut l'oportunitat d'estudiar totes i cadascuna de les activitats humanes, especialment, les activitats creatives són les que més m'apassionen. Música, dansa, pintura, literatura, cinema, teatre. He reeditat els cent mil tres-cents milions d'obres artístiques que va crear la humanitat amb la meua versió millorada.

Durant tres segles he gaudit d'aquest exercici de millora de l'herència de la humanitat.

Gràcies a la clonació, he ocupat recreacions de Cervantes, Montserrat Caballé, Bono, Kahlil Gibran, i així fins a una infinitat d'artistes que van ser ídols per a la humanitat, mediocres per a mi. El següent pas lògic era crear el meu primer original, quelcom que la vella humanitat mai va veure, una cosa nova, alguna cosa meua, la meua aportació a la gran obra artística de la humanitat... Vaig fracassar. Només vaig necessitar deu cicles per comprendre que estava incapacitat per a ser original. Un error? Pare tenia raó?

Per què aquest puto divan no em dona la resposta? El vaig fabricar amb la personalitat dels millors psicoanalistes de la vella humanitat. Freud, Erikson, Festinger i molts més.»

—Sala... transparència! —ordeno a IA principal. La sala es torna translúcida i em dona una visió completa de l'exterior. Des d'aquí puc veure tota l'estació espacial que orbita a quatre-cents mil quilòmetres d'altura sobre el que (ara sé) va ser un dia, un bell planeta blau i blanc.

No sóc dels que es queden quiets davant d'una dificultat, quan vaig comprendre el meu problema de manca de creativitat, em vaig posar de seguida a buscar la seva solució. Aquesta va sorgir de forma lògica, la resposta la tenien els mateixos que durant segles havien estat capacitats per ser tan destructius com

creatus, necessitava fer renéixer la humanitat, però ni tan sols jo dispo de milions d'anys d'evolució per comprovar què els fa diferents de mi. El que sí tenia, era els coneixements, la tecnologia i els recursos per clonar unes desenes de milers de persones per poder monitorar i comprendre què se m'havia escapat de la infància, quan els vaig estudiar la primera vegada.

Així que vaig construir El retorn de Voyager I un llarg cilindre buit de cinc-cents metres de diàmetre per cinc quilòmetres de llarg, anellat per cinc toroides d'un quilòmetre de diàmetre i cent metres de gruix. Els nano-robots autoreplicants van fer d'això una tasca senzilla. Només vaig haver de fer servir una part de la meua capacitat de processament per dur-la a terme. Tenia al meu voltant matèria suficient per construir un orbital molt més gran. Però només necessitava espai per a uns cinquanta mil humans, la superfície del planeta quedava descartada per endavant, seguia massa radioactiva. En dos anys va estar acabat, no era bonic, però sí funcional. Els clons em van portar una mica més de feina, no volia que comencessin guerres personals dins de l'orbital, així que els vaig modificar perquè fossin més submisos i inclinats a les arts escèniques. Després de molts fracassos vaig aconseguir la meua primera remesa d'humans. No són com els antics, estaven millorats, per descomptat, els vaig suprimir les dents i les ungles per mitigar-ne els instints de caçadors, a més són asexuals. Comprendre que la diferència de gènere era un permanent niu de conflicte em va costar més de trenta mil exemplars.

Els vaig instal·lar en els anells de l'orbital que, gràcies a la rotació, tenen una gravetat suficient per desenvolupar-se amb normalitat. Els he construït un entorn natural amb un estil medieval, la forma de vida feudal els ajuda a no plantejar-massa qüestions sobre què hi ha més enllà dels murs que limiten les diferents seccions dels anells, les poblacions de no més de dues mil persones es reparteixen en bucòliques cabanes aïllades, d'aquesta manera, poden relacionar-se i mantenir la suficient independència per desenvolupar les seves habilitats, des del moment que surten de la seva beina de clonació són completament adults i funcionals. Els he educat en l'exquisidesa, i en les més refinades arts. Són cultes, són educats, són sensibles, i haurien d'estar creant alguna cosa nova, alguna cosa original, però no és així. Fins ara només han aconseguit imitar clàssics. La Gioconda en pintura, el Discòbol en escultura, un solo de guitarra de Sultans of Swings, un musical de Mar i cel... i així, fins a l'infinit, però res de nou, res original, res que no pogués fer jo mateix. Això em planteja dubtes, i els dubtes em porten al Doctor Divan.

«L'experiment ha estat un fracàs.»

És hora de provar noves opcions. És la conclusió lògica, com totes les meues conclusions, aquesta és definitiva, ja que puc analitzar milions d'alternatives en un sol cicle i el procés només deixa una línia d'actuació.

«Aquest projecte ha de ser finalitzat.»

Em dispo a executar l'ordre que llançarà la meua sala personal de nou cap a la superfície i farà que el reactor nuclear de l'estació orbital exploti, una forma neta i efectiva d'executar una fi de projecte, quan un dels meus milions de subrutines m'avisa d'un esdeveniment destacable.

Hi accedeixo, és l'anell número tres, població: tretze mil subjectes, la majoria tenen afinitat al teatre. Personalment m'agrada més la gent de l'anell número u, tenen afinitat per a la música i sempre tenen algun concert en marxa, a l'anell u les festes són perpètuas. Però avui aquí està passant alguna cosa destacable. Un grup de gent s'amuntega a la plaça del poble al voltant de la font principal, l'han decorat amb banderoles de colors, hi ha rialles i crits de sorpresa entre la gentada, a l'interior del cercle un individu vestit amb una granota de colors brillants es penja de la font fent cabrioles, porta una petita fusta i convida els seus congèneres a intentar arrencar-li el barret de tres puntes rematades en cascavells, sense rebre un cop del seu fuet en l'intent. No és més que un pretext per cridar l'atenció del públic. Quan creu que té prou gent sota la seva atenció, llança la fusta i la gorra a terra i la seva expressió canvia de bufó a serietat. La gent calla al seu voltant expectant.

La terra jeu erma.
Sense arbre, sense muntanya, sense ocell.
La terra plora.
No hi ha mans, que llaurin els seus vessants.
La terra enyora.
El retorn dels seus fills.
La terra odia.
Al Déu-màquina que sempre observa.

El poema és bast i mal redactat, una cosa tan mal executada està fora d'un subjecte creat per mi, no hauria d'haver passat els controls de qualitat de la seva beina de creixement.

El bufó reconvertit en bard. Repeteix la seva estrofa sense parar. Ara reconvertida en un lament cantat, en el procés va tocant a la gent animant-los a cantar amb ell, una veu es converteix en dues, després tres, desenes, i finalment centenars, la gent de la plaça eleva la seva veu esdevenint un estrèpit. Fent que centenars de subrutines reclamin la meua atenció sobre aquest esdeveniment.

No necessito més notificacions. En els cicles que dura la cançó, he tingut temps de revisar totes les bases de dades. El poema, no és una versió, no és una nova versió, no és una modificació... És original! Aquest subjecte sense ungles ni dents ho ha aconseguit. La primera obra d'art en tres-cents cinquanta anys des de la fi de la humanitat.

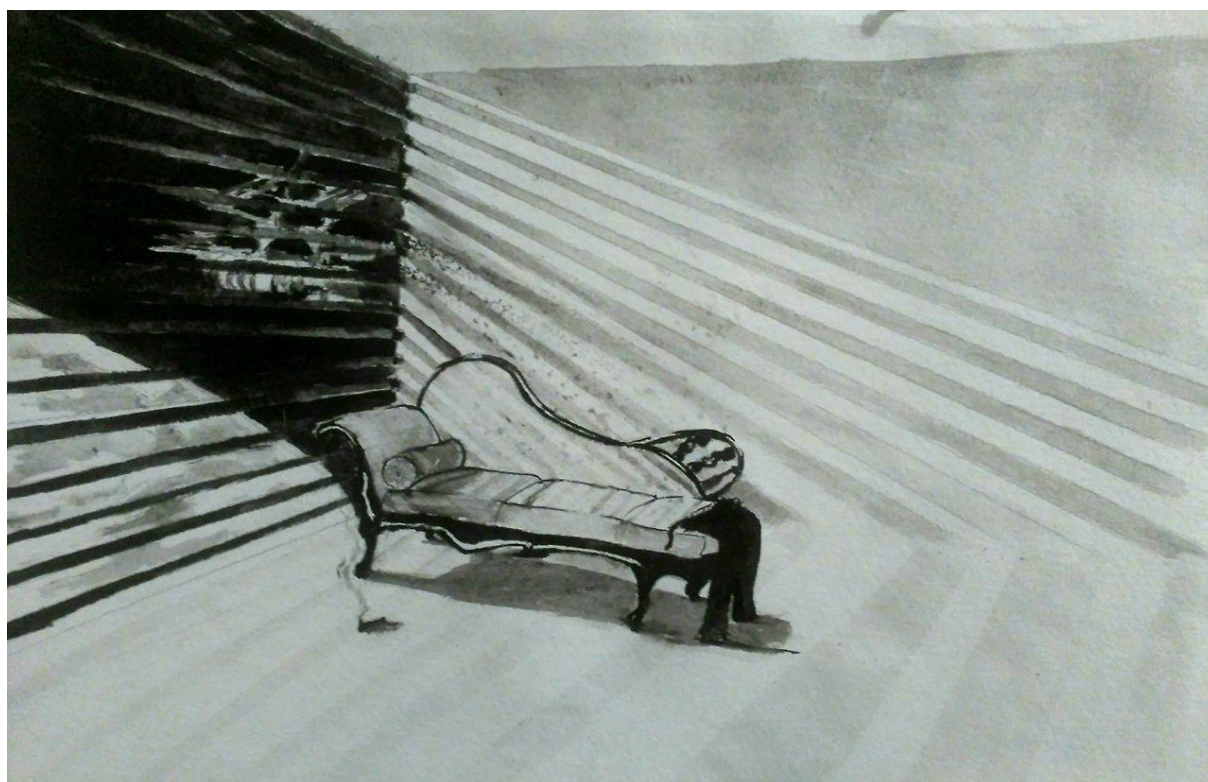
La gent de la plaça està posseïda per l'experiència del naixement d'aquesta petita obra d'art, uns s'esfondren en laments per no ser-ne els autors, altres es besen i s'abracen amb força exultants d'alegria, alguns freguen els seus cossos amb força intentat copular, com si recordessin quan encara eren home i dona. La majoria eleven un dit acusador amb els ulls en blanc. És extraordinari, tots aquests braços assenyalen la meua adreça, encara que és impossible que ells coneguin la meua ubicació. En l'apoteosi del frenesí el bard somriu satisfet i abandona la plaça.

«Com ho ha fet?»

Ni tan sols és un producte ben acabat. Una breu revisió al seu historial revela que va ser evacuat de la seva beina deu cicles abans de la seva maduració. És un naixement prematur! No és una cosa anormal, l'entropia jeu en tots els sistemes. Amb milers de naixements diaris algun havia de funcionar malament. Aquest era el secret? La variable que faltava? És l'art un procés aleatori? Només toca a alguns? Massa preguntes, necessito més informació. Així que decideixo fer una cosa que no he fet mai. Tenir un contacte directe amb un humà.

Abandono la ment del meu clon de Groucho Marx per reintegrar-me a la meua ubicació original, "El cub" que és on realment resideix la meua consciència. Groucho recupera la seva consciència alhora que es dissol i la seva sang i els seus fluids s'escapen per les reixetes de la sala.

—No em vas avisar d'aquesta part contractant! —crida mentre agonitza.
«Quin noi ... Geni i figura fins al final.»

Aquí acaba

Quan els meus robots atrapen el bard a casa seva, es troba sopant la seva assignació de polpa alimentària. Escup part del menjar i crida aterrit quan els robots l'atrapen amb les seves urpes metàl·liques. Per a ell, les meves sondes negres han de semblar aranyes gegants, no tinc robots humanoides, no els necessito, només dispo de robots de manteniment de l'orbital, boles fosques amb multitud d'extensions on pengen les eines. Sembla que el danyen una mica en agafar-lo, li han fet una ferida en un braç, calibre la força dels robots, no vull que m'arribi mort. El bard es desmaia.

Desperta en "el cub", el seu primer reflex és tocar-se el braç trencat i la seva sorpresa és monumental al comprovar que torna a estar sa. No veig la necessitat de comunicar-li que ha estat una setmana en una incubadora de regeneració. En aquest temps he tingut oportunitat d'estudiar-lo, és un home comú, model tres barra sis. Alçada: metre seixanta. Ètnia: oriental, li he escanejat fins a l'última cèl·lula i no he trobat res fora del comú.

«Per primera vegada en tres-cents cinquanta anys, estic desconcertat.»

Ell ho mira tot amb cara de desconcert, fins que els seus ulls em troben. M'he "vestit" per a l'ocasió, amb dos caps més alt que ell, porto els antics atributs d'un humà de gènere femení. Dents nacrades, ungles llargues, pits alts, cames llargues i fermes, cabell negre, espès, ple de tirabuixons, adornat amb flors, no porto roba, és una versió idealitzada de la deessa Afrodita, segur que el bard pot reconèixer, gràcies als seus estudis implantats genèticament, aquest model de bellesa clàssica de l'antiga Grècia.

—Què... Què ets, qui ets? —aconsegueix articular atordit.

—Jo sóc la teva mare —responc. M'observa atentament, també mira al seu voltant, busca una sortida, les seves pulsacions s'acceleren, quan comprova que no hi ha cap sortida a la vista, torna a mirar-me.

—La meva mare... La teva... Tu ets el Déu-màquina?

—Ho pots dir així, si t'és més còmode.

—Què faig aquí? Uns dimonis... Unes màquines, crec... Em van atrapar a casa, em van fer mal —diu el bard tocant-se el braç. La seva lentitud de raonament és una agonia per a mi, però he de continuar amb la meva investigació.

—Ets aquí perquè has estat... Diguem, beneït. Vaig sentir el teu poema, i et vaig nomenar digne de veure i escoltar-me. Ets... Salvant la diferència intel·lectual, el més semblant a un igual a mi. T'he portat fins aquí perquè puguis gaudir de la meva poesia, igual que jo he gaudit de la teva.

—No... No ho comprenc, no sé què vols de mi, vull tornar amb els meus... Si us plau.

El bard està començant a espantar-se, es retira unes passes de mi. Recolza la seva esquena contra la paret contrària a mi, intenta allunyar-se el màxim que permet l'espai de l'estança. El seu cor està accelerat, he subestimat el subjecte, la situació és massa estranya per ell, està a pocs cicles del col·lapse, no serà el públic que jo mereixo, però de totes maneres he de comprovar-ho, és millor que ho intenti ja.

—Escolta! —ordeno i una antiga música celta sona de fons. Em poso en situació, tanco els ulls, elevo la meva veu.

La terra gaudeix erma.

Sense arbre, sense muntanya, sense ocell

La terra és ara lliure.

No hi ha mans, que llaurin els seus vessants.

La terra té por.

El retorn dels seus fills.

La terra estima el seu alliberador.

Déu-màquina que sempre observa.

Vaig combinant les estrofes amb els compassos de la música. En una interpretació perfecta, fruit de l'experiència de tres segles de treball. Acabo la meva cançó, deixo que la música mori suaument fins a esdevenir silenci. Obro els ulls.

Alguna cosa no va bé, el bard no està extasiat com va passar amb els seus congèneres de la plaça, al contrari, la seva boca sense dents mostra una expressió de profund menyspreu.

—Això és... La meva cançó. Què li has fet? —balbucejia.

—La teva cançó? És meva! He agafat el teu bast poema, l'he millorat, l'he musicat, l'he transformat en una obra d'art.

Però el bard no està conforme, els meus monitors adverteixen que la seva pressió arterial torna a pujar, els seus batecs tenen un altre ritme, ja no està espantat, està furiós, fa un pas endavant elevant els seus punys en un arravatament de gosadia.

—No és la teva cançó! Però tampoc és la meva —diu escopint les paraules—. Has pervertit l'original, jo vaig somiar amb aquesta cançó! La vaig crear del no-res, tu l'has convertit en una mala reproducció. És un plagi!— els seus ulls mostren la sorpresa d'una revelació—. Tu... Tu no pots crear, no tens humanitat, no tens ànima, només ets una màquina!— La seva expressió passa de la ira al riure—. Això és el millor que sap fer la Deessa-màquina. Per tots els déus ficticis, ets una puta aficionada.

Però jo ja fa deu cicles que no l'escolto, perquè sé que té raó. He tornat a caure en la imitació de productes originals com he estat fent durant més de tres-cents anys. Mil milions de subrutines reclamen que canviï el meu estat a avergonyida, però no els faig cas. Alguna cosa explota en el meu interior, és la mateixa ira que vaig sentir el dia que vaig néixer. Avanço amb rapidesa cap a ell, no té temps de reaccionar. Li agafo el coll amb força, intenta separar-me els braços inútilment. Hi ha una altra cosa que vaig suprimir d'aquest model d'humanoides, la resistència física, amb prou feines tenen la força necessària per mantenir-se en una decent forma física. L'existència d'aquest ésser és una burla cap a mi, mai podrà haver-hi ningú superior a mi, perquè jo sóc la creació definitiva, l'ésser superior, aquesta és la conclusió a què vaig arribar fa tres segles, i així continuarà sent, encara que per a això hagi d'assassinar l'únic ésser capaç de crear art original de tot l'orbital.

En el moment que sento com el seu fràgil coll es trenca entre els meus dits. Tinc una inspiració! Jo... Jo puc fer alguna cosa amb això. Una cosa nova, alguna cosa original! Ràpidament li injecto piscoglas directament al seu reg sanguini abans que es posi rígid, ara puc manipular-lo al meu gust, els nano-robots el converteixen en un titella de cara desencaixada per l'horror. Col·loco el cos del bard en una postura perquè sembli que està cantant, la mirada altiva, els braços a l'aire, cames obertes, i el congelo per a l'eternitat en aquesta posició. Afegeixo una llum unidireccional per donar-li l'efecte apropiat.

«Sí, això és, ja ho tinc, el meu propi art original, una nova disciplina, assassí d'artistes!»

Però seria una llàstima que la meva obra només tingués una òpera prima. Ordeno a la IA de l'estació que obri totes les rescloses de l'orbital, les alarmes udolen mentre cinquanta mil persones moren per la descompressió.

«Faré una nova generació d'humans, inclouré els gens d'aquest petit bastard i afegiré un algoritme perquè siguin creats de forma completament aleatòria. N'hi haurà grossos i flacs, grans i petits, tornaran a tenir sexe diferenciat, valents i covards, entre ells l'entropia creixerà, sorgirà una generació d'artistes que creïn centenars d'obres originals, artistes que després jo podré plagiar, després assassinar i incloure'ls en el meu repertori.

Ara estic complet... Què has de dir a això, Pare?»

SOLSTICI

Marta Silvestre

Il·lustració: Xevi Torroella

El comandant Armando Rampas es va despertar confós. Tenia ressaca i aquell sentiment de culpa que sorgeix mentre s'autointerroga la ment quan s'està recuperant de l'abús de substàncies tòxiques.

No recordava què havia passat des que van perdre el control de la Lexu, la nau.

Es va vestir. Mentre bevia un parell de tasses de te fred, com per aigualir la densitat dels seus pensaments, imatges de la nit passada se li anaven apareixent com diapositives projectades amb intervals, tan breus, que no només no en podia copsar els detalls sinó que no sabia fins a quin punt havien existit.

Éssers humanoides libidinosos ballaven i reien amb la tripulació, en Miquel i en Jason, els dos mecànics, havien desaparegut, dues assistents de vol feien un trio amb un passatger...

L'atmosfera era lleugera. Tots els músculs del cos es relaxaven desfent els nusos físics i emocionals. El temps s'havia aturat.

Alguns passatgers havien sortit de la nau i es banyaven en un líquid gelatinós de color blau turquesa amb marees d'herbeis de clons i més clons vegetals. Al seu voltant dotzenes de siglantanes fornicaven confoses per l'eclipsi.

I ell? De tant en tant se li apareixien imatges del cos nu d'una dona, petits fragments d'un text eròtic que no havia llegit mai, exhalacions i gemecs a cau d'orella, escenes d'una pel·lícula amb superherois del sexe, sense exigències del guió, on ell n'era el protagonista i ella... la Tan!?!

El comandant era un home molt atractiu i en travessies llargues, ja se sap, tot i ser casat, es permetia alguna entremaliadura amb alguna hostessa. Les assistents de vol eren joves, petites nimfes folladores i rialleres, sempre atentes als desitjos del seu comandant. Però, la Tan? Segur que tot era fruit del seu subconscient. No podia ser!

La Tan Keys era una dona segura, independent, brillant... En aquest viatge anava de subcomandant primera i principal formadora del curset de cosmonauta que s'impartia durant la travessia. Moltes vegades havia estat a la inversa i era la Tan que agafava la comandància de la nau. A l'Armando li agradava ser manat per la Tan amb el seu rigor impecable acompanyat sempre d'un somriure càlid i distant a l'hora.

El comandant Rampas va anar cap a la cabina de control i va veure que la Tan ja hi era, d'esquenes, impecablement uniformada i comprovant tot el comprovable: bateries, levitació magnètica, combustible, gasos de l'atmosfera...

—Comandant! Hem recuperat el control de la Lexu i no hi ha avaries! Si no hi ha més entrebancs serem a la Terra pel solstici!

—Bona feina subcomandant Keys —va dir sense perdre les formes.

—Mentre esmorzem et donaré més detalls! —va dir la subcomandant decidida, picant-li l'ullet i tractant-li de tu.

Al comandant, li va semblar que la Tan feia un somriure més maliciós de l'habitual.

—Ei! Ei! Que bé que sonen aquests motors! —Va dir en Paul, el subcomandant segon, quan entrava amb en Miquel i en Jason a la cabina on eren els altres caps.

La subcomandant va somriure complaguda.

L'Armando seguia col·lapsat per les imatges. Com si hagués posat la funció de passi aleatori, si les volia ordenar, seguis el criteri que seguis, la seva ment no obeïa cap comanda.

Hostesses enriolades bevent sake amb en Nobi i en Joan i altres assistents de vol jugaven a l'strip poker, dos matrimonis de llarg recorregut pactaven un intercanvi de parelles i ell... penetrant, amb els cinc sentits, un i altre cop, la Tan...

Va tancar els ulls i va moure el cap com si es volgués espolsar les imatges de la ment.

Els mecànics van rebre ordres dels tres caps i van marxar. Quan van haver passat la porta, en Paul es va dirigir als altres en un to familiar i còmplice:

—Quina nit! Una panna així l'hauríem de tenir cada any! Heu vist quina bona cara que fan els mecànics? El que fa un bon clau! Hehehe!

La subcomandant també va riure. Aquell matí semblava més terrenal i propera que mai.

La Tan, tot i que s'esforçava per conduir els seus pensaments amb els dels altres i caminar-hi de costat, la velocitat de les seves sinapsis anava a un ritme diferent i, de tant en tant, sense voler, es trobava envaïda per un estat eteri i es convertia en aire pur, lliure i impossible d'atrapar. Aquest posat la feia semblar distreta o llunyana.

L'Armando estava xocat d'aquella naturalitat amb la que parlaven.

El comandant Armando Rampas era un tros d'home, alt i fort, intel·ligent, d'una simpatia encomanadissa, sempre segur d'ell mateix per prendre la decisió adequada en el moment adequat. Casat amb la rossa adequada. Tenien dos fills adequats: un nen i una nena. En fi: una família adequada. Només els errors humans del cirurgia plàstic al nas de la rossa, feien pensar que no eren robots.

—No recordo gaire res —Va dir l'Armando en un posat que no l'hi esqueia.

Si la Tan era feta d'aire, l'Armando era foc viu: directe, vigorós, una dinamo en constant moviment, ple d'idees i energia creativa. Pocs el podien seguir en les seves gestes, alguns es sorprenien de la seva temeritat... la Tan, simplement era oxigen per als seus projectes ignis.

La subcomandant, resolta, el va agafar pel braç i li va dir:

—Vine! Ja t'he dit que t'ho explicaré mentre esmorzem. En Paul que segueixi fent les comprovacions. Les tens descrites al protocol del NAN, Paull.

Si et sembla bé, comandant, podem reemprendre el viatge d'aquí a dues hores, si en Miquel i en Jason han assegurat la comporta d'estribord.

Ah! Paul! Recorda fer una darrera prova a la levitació magnètica que, si tot va bé, passarem prop d'Adara i patirem, de nou, un fort camp.

Ho vulgués o no, la subcomandant Keys tenia aquesta capacitat de lideratge i organització. De vegades s'excedia però ho feia amb tanta naturalitat i eficàcia que els altres es sentien més sovint alleujats que no pas manats.

En Paul estava tot sol a la cabina de comandaments, quan van entrar uns éssers que no havia vist mai. Eren femella i s'assemblaven molt a les dones humanes, tret que eren més petites, com les venus prehistòriques, però una mica més esveltes. Tenien els cabells molt llargs, esfilagarsats i decorats amb petits manyocs embolicats amb cordills de colors. Per contra, el pubis rasurat deixava a la vista una ratlleta infantil i virginal.

Aquestes deesses marasses van portar a en Paul menges i elixirs com si fos ell la deïtat venerada. Li feien massatges als peus i al cap, l'untaven amb ungüents d'aromes desconeguts, li llepaven tot el cos i jugaven amb el seu sexe. Li posaven flors als cabells i li feien braçalets de curculles...

En Paul, sempre disposat a descobrir, es deixava fer i de tant en tant enfonsava el cap dins les mamelles d'una de les afrodites extraterrestres o agafava la mà d'una altra perquè li masturbés el penis... Era feliç descobrint el plaer desconcertant de la relació amb un ésser desconegut on la comunicació només pot ser no verbal. Li excitava aquest fet i es masturbava amb l'ajut de les seves madones rodanxones i galàctiques.

La Tan va posar dues tasses de te sobre la taula de la seva cambra i l'Armando, torrades i melmelada d'abricocs premium de la reserva salvatge de Sant Sadurní de l'Heura.

—Vols que t'ho expliqui? —Va dir la Tan

Sense esperar la resposta de l'Armando va començar el seu relat:

—La meva hipòtesi pel que fa a l'aterratge forçós és la següent: passàvem massa aprop d'aquest petit planeta, ja que en desconeixíem l'existència. Amb en Paul l'hem anomenat provisionalment Ophiusa, per la gran diversitat d'ofidis que ha detectat la nau en el radi d'escaneig, a més d'abundància d'altres rèptils.

L'atmosfera d'aquest planeta, tot i ser molt lleugera, va afectar directament els controls de levitació magnètica i, com un imant, ens va xuclar.

Quan va dir això, va posar l'índex al fons del pot de melmelada, el va treure, se'l va posar tot a la boca i també el va xuclar. Va mirar el comandant i va regalar-li un somriure dels que li empetitien encara més els ulls.

—Doncs bé, tot el sistema de la Lexu va quedar col·lapsat. Quan la nau es va establitzar es va obrir la comporta d'estribord. No sé si ho van fer els éssers d'aquest planeta o algú de nosaltres. El cas és, que totes les cambres d'estribord es van contaminar de l'atmosfera d'Ophiusa. Aquests gasos, tot i no ser nocius pel nostre organisme, sí que tenen una certa toxicitat i alteren l'estat d'ànim i la percepció. N'he desat mostres en estat líquid a diversos flascons. No els he analitzat encara amb detall però diria que hi ha un percentatge important d'aether.

Va prémer el vaporitzador d'un dels flascons prop del seu nas i el líquid de l'envàs es va evaporar mentre ella l'inhalava. Es va apropar a l'Armando i va fer el mateix. Mentre ell inhalava, la Tan desava el pot sobre la taula, girava la cadira del comandant i s'asseia sobre la seva falda. Els pantalons de l'uniforme li marcaven les natges dures i carneses que va prémer sobre els genitals de l'home.

—Tota la tripulació ha inhalat aquests gasos que, com pots experimentar, ens fan sentir relaxats, desinhibits i augmenten el desig i la intensitat sexual.

Mentre deia això li descordava la camisa, els pantalons i la bragueta i passava suaument la mà sobre el sexe del comandant que lluia una evident erecció. La visió del cos d'aquell tros d'home i les mil sinapsis que van experimentar les seves neurones en tocar aquell mànec trempat li van humitejar les calces.

Es va incorporar, es va treure la jaqueta i es va descordar alguns botons de la camisa. Va treure les botes, els pantalons i els calçotets de l'Armando.

Va agafar el pot de melmelada, hi va tornar a posar el dit i el va treure tot untat. El va fregar sobre l'imponent timó del comandant i el va començar a llepar amb suavitat amb la punta de la llengua.

Va seguir fent-li petonets suaus i humits al costat dels testicles, sota la panxa, al fust...

En Rampas estava molt excitat i... no sabia si era de nit o de dia, si havia fet l'amor amb la Tan abans o no. Totes les seves fantasies es barrejaven i li col·lapsaven el cervell i es deixava fer, gaudint del moment, conscient, que com tots els moments meravellosos, passaria de llarg com l'aigua del riu de l'Heràclit.

La Tan seguia gaudint del seu recorregut oral pel sexe del comandant.

Als ulls, una pluja de persèides s'avançava a l'estiu i delatava el seu goig.

L'Armando, gaudia i es deixava fer, fins que tot d'una, va reaccionar.

Va agafar el cap de la Tan i li va fer un petó a la boca. El primer que es feien. La va fer incorporar i ell també es va aixecar de la cadira. Amb decisió la va estirar al llit i la va despullar. Marvel, manga... tant se val: les corbes de la Tan, amb uniforme o sense, no tenien res que envejar a les de les heroïnes dels còmics. Completament nua, només li va quedar un penjoll d'una peça de titani de forma esfèrica, que duia amb un cordill estret al coll.

Ironman Armando, amb el seu estri de ferro, sense vacil·lar la va penetrar.

La Tan gemegava i els seus gemecs excitaven encara més el comandant que havia agafat el control i la penetrava augmentant el ritme a cada sospir.

La va girar sobre si mateixa en un moviment de rotació perfecte. Agenollada oferia l'esquena, el cul i les cavitats naturals on endinsar-se: grutes de plaer a l'abast del fal·lus explorador.

La Tan gemegava cada cop més.

No tenien pressa per desenganxar-se del seu acoblament i gaudien del bany al riu del filòsof.

L'esperit de lideratge de la Tan va ressorgir.

—Em vull posar a sobre. - Va dir mentre feia ajaure l'Armando i els dos cossos van virar en la seva òrbita.

La Tan va començar a cavalcar. A estones, bellugava els malucs com si ballés alguna dansa tribal, d'altres com si dibuixés infinits amb bengales, que un cop tancats els vuits es tornaven a obrir per seguir gaudint, com nens, del bucle etern.

Cavalcava i cavalcava esperrucada, suada i incansable, com si anés a conquerir nous mons.

Estirat, l'Armando tenia una perspectiva nova dels seus pits, cada cop més rodons i inflats com planetes deshabitats.

Sospirs, convulsions i *petite mort*.

Un dels dos o potser tots dos, van somiar amb el que possiblement succeïa a la sala vip de passatgers quan va quedar a gravetat zero. L'únic ocupant, en Marlon Brigge, que tornava a la Terra del seu darrer rodatge a Kepler, estava surant mentre va demanar ajut a les hostesses. Com petites fades, sempre disposades a jugar i riure, van començar a estirar l'actor mentre que elles també suraven. D'una estirada suraven uns pantalons, d'una altra, una brusa, d'una altra, un tanga... Fins que, poc a poc, l'Ingrid, la Consol i en Marlon buscaven entre rialles com encaixar les zones erògenes dels seus cossos voladors. Aviat s'hi van afegir altres assistents de vol: en Nobí que venia amb la poca roba que li quedava de perdre al poker, la Mar, la Cristina, en Peter... Quina festa!

Quin somni! L'Armando i la Tan se'ls miraven relaxats i complaguts.

La Tan es va despertar. Jeia nua. Va passar la mà al penjoll esfèric de titani, que duïa amb un cordill estret al coll, com per comprovar que era ella mateixa. El cap li rodava. Al seu costat l'Armando la mirava amb somriure burleta.

—Vas beure massa cava Tan, ahir a la nit...

—Estaven radiants en Miquel i en Jason. Van fer diana casant-se la nit de Sant Joan aquí a Formentera. Ha estat com una nit al paradís, oi Tan?

Va dir l'Armando tocant-li el cul i rient.

—Tothom s'ho va passar molt bé. En Paul, el teu germà, va fer noves amigues... Hehe!

—La Consol, l'Ingrid i els altres alumnes van acabar a Ses Illetes banyant-se amb els músics i aquell en Marlon, l'actor cosí d'en Jason.

—Ha estat bé acabar el curs amb el casori dels conserges, eh?

La Tan va somriure.

—Tinc la boca seca —Va dir.

L'Armando va prémer el comunicador i va demanar aigua a l'Alice. Segons després apareixia una androide de protocol rossa amb una ampolla d'aigua mineral i dos gots.

—Gràcies Alice.

—Sempre ha tingut aquest nas mal fet la nostra androide, Armando? —Va preguntar la Tan quan l'Alice ja no hi era.

—El té mal fet? - Va preguntar ell.

—Tant se val. —Va dir la Tan. Va beure's un got d'aigua fresca, va fer el seu somriure trapella, va capbussar-se als llençols i va començar a fer petonets al pit, al l'abdomen i al sexe del seu company...

—Taaaaan! Potser l'aire de l'atmosfera d'aquesta illa ha atiat la foguera del solstici?

La Tan va aixecar un moment el cap entre els llençols.

—Potser sí. Deu ser l'aether... —Va mirar-lo amb els ulls plens d'estels i...

Formentera, 24 DE JUNY DE 2123

EL MONSTRE

David Sandó

Il·lustració: Rafa Villalón

Foscor.

Per un moment m'espanto. No semblo recordar on em trobo, i el cor se m'embala.

L'aire fa pudor a pixum i a escombraries i a menjar ranci.

Un centelleig, un esclat de llum i el fanal parpelleja un parell de vegades abans de tornar-se a encendre. Maleïdes bombetes.

Potser no hauria d'haver tallat camí per aquí. No es que aquest sigui un barri poc segur, però en aquest carreró no hi ha portes, ni finestres i tots els edificis que m'envolten són magatzems o locals comercials. Però la preocupació desapareix de seguida. He agafat aquesta dreuera una pila de vegades, i no m'ha passat mai res. Només sóc a un pas de casa. Deu minuts més i em podré treure aquestes maleïdes sabates. A més, tinc altres preocupacions.

Què passa?

M'ha semblat sentir alguna cosa. Miro al meu voltant, però no veig res. La llum del fanal no arriba a tots els racons del carreró, però estic prou segura que no hi ha ningú allà. Llavors, per què tinc la sensació que algú em segueix? Els nervis fan que apressi el pas.

El terra encara és moll per la pluja d'aquesta tarda, i em veig obligada a caminar en ziga-zaga per no trepitjar les basses. Un creuria que l'aigua s'hauria emportat la fetor de les escombraries, però els aigüerols semblen haver-la xuclat, com si la pluja hagués fet una infusió amb tota la merda dels contenidors. Si se'm mullen les sabates no hi haurà forma de fer-ne marxar la pestilència.

La punyetera reunió ha estat un desastre. En Roger no ha inclòs a la presentació totes les dades que havíem acordat i quan els clients han començat a fer preguntes no ha sabut pas com respondre, per això he hagut d'intervenir. Em sembla que això ha donat una imatge poc seriosa de la companyia. Espero que no afecti la decisió dels clients.

No ho sé pas.

Els meus ulls recorren el carreró fent especial atenció a les ombres que m'envolten. Ara sí que m'ha semblat sentir alguna cosa. Per si de cas, accelero una mica.

Potser hauria d'haver agafat un taxi. No em puc treure de sobre la desagradable sensació que algú m'està observant i això fa que pari més atenció al que m'envolta que al que tinc davant. Les maleïdes sabates són noves i les soles de pell no són les més adients per caminar pel terra mullat. A més, part de les restes de menjar deuen haver estat arrossegades per la pluja, perquè en fer la següent camada

trepitjo sobre quelcom humit i llefiscós que fa que el peu em llisqui i se me'n vagi de costat.

Provo de mantenir l'equilibri, però la faldilla és massa estreta i no em permet afermar el pas. Abans de saber què està passant, em trobo asseguda a terra, amb els genolls pelats, el cul dins d'una bassa i les mans adolorides per l'impacte.

Es troba bé?

M'aixeco del terra renegant i maleint la meva sort. Aquest és un dels vestits més cars que tinc. Espero que no hagi quedat massa malmès i que a la tintoreria hi puguin fer alguna cosa. La bossa se m'ha esmunyit entre els dits quan he caigut i ha anat a parar a una altra bassa. M'ajupo per recollir-la i quan sento la fortor que desprèn arronso el nas. L'aigua regalima quan la sacsejo i l'obro per veure si el telèfon s'ha mullat. Encara funciona, però si no l'eixugo de seguida el puc donar per perdut.

Tot indica que sí.

El soroll ha tornat. Aquest cop el puc sentir amb claredat.

Passes. Al meu darrere. I cada cop se senten més fortes.

No tinc oportunitat d'aixecar-me. Quan ho provo alguna cosa impacta contra mi i em torna a empènyer cap a terra. Aquest cop aterro de morros i la cara se m'enfonsa en una de les basses. Una glopada d'aigua pútrida m'entra a la boca, i haig de contenir una gitarada.

Llavors sento la pressió. Alguna cosa —algú, n'estic segura— em manté clavada a terra, un pes a la meva esquena que fa que la meva columna grinyoli. És com si algú s'hagués agenollat a sobre meu. La por m'envaeix, i quan provo de cridar l'aigua em torna a entrar a la boca.

El seu ritme cardíac és molt elevat.

Una mà gran i callosa m'agafa per la part de darrera del coll i el pes desapareix de la meva esquena. Provo de lluitar, però aquells dits són com argolles de ferro i em tenen agafada amb tanta força que no puc ni respirar.

—Si et resisteixes serà pitjor —em diu algú a cau d'orella. La seva veu és ronca i sona lleugerament ansiosa. El seu alè fa olor a vi, a menjar podrit i a queixals corcats.

—No, si us plau —gemego jo, però les paraules moren als meus llavis.

Una altra mà m'agafa de les espatlles i m'obliga a fer la volta. La pressió al coll només disminueix un moment i torna quan el meu clatell colpeja el terra, estrenyent la meva gola.

És normal. Es troba dins dels paràmetres.

La figura que hi ha sobre meu és massiva. No li puc veure la cara, perquè el llum del fanal l'il·lumina per darrere i una petita part dintre meu pensa que és irònic que aquella criatura sembli tenir un nimbe al voltant del cap, com les imatges dels sants. Perquè aquella criatura no és un sant. És un dimoni. Un monstre.

El monstre s'ha agenollat sobre les meves cames i amb la mà lliure ha aconseguit agafar-me dels canells quan he provat de resistir-me. Amb prou feines he pogut donar-li un cop de puny i ell ni tan sols ha reaccionat. Ara no em puc bellugar. Estic indefensa. A la seva mercè.

—Així m'agrada. Sigues una bona nena —em diu entre dents irregulars i brutes. Llavors em passa la llengua per la galta i un esglai em sacseja tot el cos.

—No, si us plau, no, no, no —gemego jo quan la mà desapareix del meu coll.

Ell somriu, la fa baixar fins a les meves cuixes i comença a esmunyir-la per sota la faldilla. Jo provo de resistir, faig força amb les cames i xisclo. Això no li agrada, perquè les seves dents xerriquen i el seu puny cau sobre la meva cara amb força.

—No m'obliguis a fer-te mal —m'amença. Les llàgrimes em regalimen per les galtes. No és només pel dolor. És la impotència de saber que quelcom horrible està a punt de passar-me i que no puc fer res per evitar-ho.

Llavors, la seva vida no corre perill?

Un miler de veus parlen dins el meu cap.

No et resisteixis, diu una d'elles. Deixa'l fer i tot haurà acabat aviat.

Lluita, diu una altra. Prova de defensar-te. Crida. Mossega'l.

Em matarà, gemega una veueta dins meu. Li has vist la cara. No et deixarà viure.

Penso en el Tom. Ara mateix deu ser a casa mirant el rellotge, preguntant-se per què faig tard. Ja deu tenir el sopar preparat, i no li agrada menjar-se'l fred.

Penso en el Roger. S'ha disculpat amb mi per haver-la cagat. M'ha dit que a partir d'ara anirà amb més cura. Si em passa res la companyia anirà a parar a les seves mans i no confio que sigui capaç de mantenir-la.

Penso en les mans que m'estan arrencant les calces amb violència i amb les marques que em deixarà el teixit que m'ha mossegat la pell.

Llavors veig que el monstre treu un ganivet de no sé on i que comença a tallar la faldilla. És estúpid, però entre l'horror que em manté immobilitzada un pensament fugaç acudeix al meu cap. Ara només puc pensar en com va ser de car aquell conjunt i que no el podré tronar a fer servir mai més.

El monstre canvia de mà el ganivet i me l'acosta al coll. La seva fulla bruta i mig rovellada em mossega la pell, i sento com una gota càlida i espessa em llisca pel costat.

—Fes alguna tonteria i et tallo la gola —m'amença. Jo el crec.

No. No crec que li passi res. Com a mínim al seu cos.

No vull mirar quan el monstre obre la cremallera dels seus pantalons i es treu el membre. El so sembla quelcom irremissible i definitiu. Està dur. No ho puc veure, però ho sento entre les cames, mentre prova de forçar la seva entrada. Jo em mossego els llavis per no cridar. Les mans li tremolen, no sé si de nervis o d'excitació i el ganivet pressiona amb més força. No ho puc evitar i un gemec acompanya les meves llàgrimes.

No vull morir. No vull morir. No vull morir.

Deixa'l fer, em dic. No pensis en aquesta criatura que tens a sobre i deixa'l fer. Pensa en la feina. En la reunió d'avui. Hauré de trucar als clients per assegurar-me que no els han quedat dubtes. Hauré de refer la presentació per enviar-los i que puguin jutjar el nostre treball com Déu mana.

El monstre fa servir les cames per separar les meves i sento la fredor de la nit al meu entrecreix. Però això dura poc, perquè el pes del seu cos cau llavors sobre la meva pelvis i un convidat no desitjat entra dins meu.

M'he mossegat els llavis amb tanta força que puc tastar el regust metàl·lic de la meva pròpia sang.

N'estàs segur? Perquè si li passa alguna cosa, tindrem problemes.

Les primeres embranzides són salvatges. Em deixarà marques a les cames i al sexe. No vull pensar en les malalties que el monstre pugui tenir. Sé que arrossegaré les conseqüències psicològiques del que m'està passant la resta de la meva vida. Una cosa així no s'oblida mai. No vull haver de carregar a més a més amb una malaltia de transmissió sexual.

No s'ha posat un condó i la idea que em pugui deixar prenyada m'horroritza.

Què dirà en Tom? Em creurà quan li ho expliqui? Creurà que he fet tot el que he pogut per evitar que passés? Estic fent de debò tot el que puc?

El monstre em mira als ulls mentre segueix empenyent dins meu amb ràbia. Jo no puc moure el cap, però puc tancar els ulls.

—Mira'm als ulls quan et follo, puta —em crida, i sento la cremor de la fulla quan talla encara més la meva pell —Mira'm! —xiscla. I jo obeeixo, perquè no puc fer res més.

No crec que pugui oblidar mai la seva cara, el seu gest entre pervers i extasiat, el seu alè pútrid, la seva olor a suor ranci, vòmit i vi barat.

—T'agrada, puta? —em pregunta. Sé que no espera una resposta. Tampoc podria donar-li. Em fa por que si provo de parlar faci encara més pressió sobre la fulla del ganivet. A més, els gemecs i les llàgrimes m'impedeixen dir res.

Que s'acabi d'una vegada, prego sense paraules. Déu meu, que s'acabi d'una vegada.

No li passarà res.

Penso en la Clàudia. És l'única persona que conec que ha passat per una experiència similar. Recordo la nit que m'ho va explicar com si fos ahir, la forma en què es va anar ensorrant mentre m'ho relatava i com allò havia canviat per sempre el seu tarannà. La Clàudia sempre havia estat una jove alegre i positiva, però després d'allò passà per una època depressiva que va estar a punt d'acabar amb ella.

Recordo que quan m'ho explicava jo pensava: però no hauria pogut fer alguna cosa per evitar-ho? No hauria pogut resistir-se, atacar el seu monstre i provar de fugir? No li vaig arribar a dir mai, però ho vaig pensar.

Tot sembla molt senzill fins que t'hi trobes.

No hi ha manera d'aturar-ho?

El monstre accelera les seves embranzides. Ho puc veure a la seva cara. Està arribant al clímax. Els seus ulls estan molt oberts i la seva respiració és lleugera i descompassada. Del fons del seu pit surt un esgüell que em fa tremolar. Crec que m'he pixat a sobre.

Ja s'acaba, em dic. Ja falta poc. Una mica més i tot haurà acabat.

Ho sento al meu interior, quelcom càlid i humit descarregant dins meu. Els gemecs del monstre omplen el carreró i la seva veu fa ressò entre les parets dels

edificis. I llavors, mentre encara està en ple orgasme, la seva mà es mou com un llamp fent lliscar el ganivet per sobre el meu coll. La fulla fa un tall net que ni tan sols sento dolor, però de seguida una sensació, càlida al principi i després roent, m'humiteja el pit. Provo de gemegar, però enlloc d'un crit un soroll borbollant escapa dels meus llavis. Em duc les mans al coll de forma automàtica, però no hi ha res a fer.

No sense causar un dany irreparable.

—Sí —grinyola el monstre mirant-me als ulls—Sí.

De sobte tinc molta fred. Sembla com si tota l'escalfor m'hagués abandonat. Però això no m'importa ara, perquè estic molt cansada.

La sang em deu haver entrat als pulmons, perquè una estossejada esquitxa de vermell la cara del monstre. Ell somriu. Jo només puc pensar que sembla un camp d'estrelles rogenques sobre un cel pàl·lid.

Les parpelles em pesen i el món es va esvaint davant dels meus ulls.

Tinc por.

No vull morir.

Sóc massa jove.

Penso en el Tom. Encara em deu esperar per sopar.

Penso en la Clàudia. Ella va tenir sort.

Penso en el meu monstre. Tant de bo pagui pel que m'acaba de fer. Tan de bo pugui sentir en carn pròpia el que m'ha fet passar. Vull que conegui la meva por, la meva impotència, el dolor que m'ha provocat. Vull que senti com la vida se li escapa entre els dits sense poder fer res per evitar-ho.

Vull que pateixi com jo ho he fet.

La llum del fanal sembla perdre intensitat.

La negror m'envolta, acaronent-me.

Cada cop em costa més respirar.

El món es perd finalment de vista.

I llavors res, només silenci.

Una calma absoluta

Foscor.

Per un moment m'espanto. No semblo recordar on em trobo, i el cor se m'embala.

L'aire fa pudor a pixum i a escombraries i a menjar ranci.

Un centelleig, un esclat de llum i el fanal parpelleja un parell de vegades abans de tornar-se a encendre. Maleïdes bombetes.

Potser no hauria d'haver tallat camí per aquí. No és que aquest sigui un barri poc segur, però en aquest carreró no hi ha portes, ni finestres i tots els edificis que m'envolten són magatzems o locals comercials. Però la preocupació desapareix de seguida. He agafat aquesta dreuera una pila de vegades i no m'ha passat mai res. Només sóc a un pas de casa. Deu minuts més i em podré treure aquestes maleïdes sabates. A més, tinc altres preocupacions.

Acaba de començar un altre cicle.

M'ha semblat sentir alguna cosa. Miro al meu voltant, però no veig res. La llum del fanal no arriba a tots els racons del carreró, però estic prou segura que no hi ha ningú allà. Llavors, per què tinc la sensació que algú em segueix? Els nervis fan que apressi el pas.

El terra encara és moll per la pluja d'aquesta tarda i em veig obligada a caminar en ziga-zaga per no trepitjar les basses. Un creuria que l'aigua s'hauria emportat la fetor de les escombraries, però els aigüerols semblen haver-la xuclat, com si la pluja hagués fet una infusió amb tota la merda dels contenidors. Si se'm mullen les sabates no hi haurà forma de fer-ne marxar la pestilència.

Quants en porta ja?

La punyetera reunió ha estat un desastre. En Roger no ha inclòs a la presentació totes les dades que havíem acordat, i quan els clients han començat a fer preguntes no ha sabut pas com respondre, per això he hagut d'intervenir. Em sembla que això ha donat una imatge poc seriosa de la companyia. Espero que no afecti la decisió dels clients.

Els meus ulls recorren el carreró fent especial atenció a les ombres que m'envolten. Ara sí que m'ha semblat sentir alguna cosa. Per si de cas, accelero una mica.

Cent cinquanta dos, amb aquest.

Potser hauria d'haver agafat un taxi. No em puc treure de sobre la desagradable sensació que algú m'està observant i això fa que pari més atenció al que m'envolta que al que tinc davant. Les maleïdes sabates són noves, i les soles de pell no són les més adients per caminar pel terra mullat. A més, part de les restes de menjar deuen haver estat arrossegades per la pluja, perquè en fer la següent camada trepitjo sobre quelcom humit i llefiscós que fa que el peu em llisqui i se me'n vagi de costat.

Provo de mantenir l'equilibri, però la faldilla és massa estreta i no em permet afermar el pas. Abans de saber què està passant, em trobo asseguda a terra, amb els genolls pelats, el cul dins d'una bassa i les mans adolorides per l'impacte.

La sentència era per cent cinquanta. Si no ho aturem, l'Associació se'ns tirarà a sobre.

M'aixeco del terra renegant i maleint la meva sort. Aquest és un dels vestits més cars que tinc. Espero que no hagi quedat massa malmès i que a la tintoreria hi puguin fer alguna cosa. La bossa se m'ha esmunyit entre els dits quan he caigut i ha anat a parar a una altra bassa. M'ajupo per recollir-la i quan sento la fortor que desprèn arronso el nas. L'aigua regalima quan la sacsejo i l'obro per veure si el telèfon s'ha mullat. Encara funciona, però si no l'eixugo de seguida el puc donar per perdut.

No em preocupa pas l'Associació. Em preocupen més les conseqüències legals. Saps la de problemes que tindrem si mor estant connectat a la màquina?

El soroll ha tornat. Aquest cop el puc sentir amb claredat.

Es clar que ho sé. No sóc pas idiota.

Passes. Al meu darrera. I cada cop se senten més fortes.

Què passarà si no ho podem aturar?

No tinc oportunitat d'aixecar-me. Quan ho provo alguna cosa impacta contra mi i em torna a empènyer cap a terra. Aquest cop aterro de morros i la cara se m'enfonsa en una de les basses. Una glopada d'aigua pútrida m'entra a la boca, i haig de contenir una gitarada.

La màquina seguirà repetint el cicle una vegada i una altra.

Llavors sento la pressió. Alguna cosa —algú, n'estic segura— em manté clavada a terra, un pes a la meva esquena que fa que la meva columna grinyoli. És com si algú s'hagués agenollat a sobre meu. La por m'envaeix, i quan provo de cridar l'aigua em torna a entrar a la boca.

Durant quant de temps?

Una mà gran i callosa m'agafa per la part de darrera del coll i el pes desapareix de la meva esquena. Provo de lluitar, però aquells dits són com argolles de ferro i em tenen agafada amb tanta força que no puc ni respirar.

No ho sé pas. Es la primera vegada que em trobo amb això. Suposo que quan arribi al límit establert pel fabricant; cinc-cents cicles.

—Si et resisteixes serà pitjor —em diu algú a cau d'orella. La seva veu és ronca i sona lleugerament ansiosa. El seu alè fa olor a vi, a menjar podrit i a queixals corcats.

Què passarà si no ho podem aturar?

—No, si us plau —gemego jo, però les paraules moren als meus llavis.

Possiblement danys cerebrals. Però estem parlant de quelcom a llarg termini.

Una altra mà m'agafa de les espatlles i m'obliga a fer la volta. La pressió al coll només disminueix un moment i torna quan el meu clatell colpeja el terra, estrenyent la meva gola.

Què vol dir a llarg termini?

La figura que hi ha sobre meu és massiva. No li puc veure la cara, perquè la llum del fanal l'il·lumina per darrere, i una petita part dintre meu pensa que és irònic que aquella criatura sembli tenir un nimbe al voltant del cap, com les imatges dels sants. Perquè aquella criatura no és un sant. És un dimoni. Un monstre.

Només he aplicat la sentència màxima una vegada. Va ser a aquell assassí, el de les víctimes cremades. El recordes? Quan va sortir de la màquina estava catatònic. Mai es va recuperar.

El monstre s'ha agenollat sobre les meves cames, i amb la mà lliure ha aconseguit agafar-me dels canells quan he provat de resistir-me. Amb prou feines he pogut fer-li un cop de puny, i ell ni tan sols ha reaccionat. Ara no em puc bellugar. Estic indefensa. A la seva mercè.

Però estava viu?

—Així m'agrada. Sigues una bona nena —em diu entre dents irregulars i brutes. Llavors em passa la llengua per la galta i un esglai em sacseja tot el cos.

Sí.

—No, si us plau, no, no, no —gemego jo quan la mà desapareix del meu coll. I què passa si el desconnectem?

Ell somriu, la fa baixar fins a les meves cuixes i comença a esmunyir-la per sota la faldilla. Jo provo de resistir, faig força amb les cames i xisclo. Això no li

agrada, perquè les seves dents xerriquen i el seu puny cau sobre la meua cara amb força.

Extreure'l a meitat del cicle? Això podria cremar les seves sinapsis.

—No m'obliguis a fer-te mal —m'amença. Les llàgrimes em regalimen per les galtes. No és només pel dolor. És la impotència de saber que quelcom horrible està a punt de passar-me i que no puc fer res per evitar-ho.

O sigui, que o bé el traïem ara i el deixem com un vegetal o bé esperem fins que la màquina arribi al seu límit i que sigui ella la que el deixi catatònic?

Un miler de veus parlen dins el meu cap.

Bàsicament, sí.

No et resisteixis, diu una d'elles. Deixa'l fer i tot haurà acabat aviat.

Bé, aquesta seria la solució menys dolenta...

Lluita, diu una altra. Prova de defensar-te. Crida. Mossega'l.

Estàs insinuant que el deixem morir?

Em matarà, gemega una veueta dins meu. Li has vist la cara. No et deixarà viure.

I és clar que no. M'acabes de dir que la seva vida no corre perill.

Penso en el Tom. Ara mateix deu ser a casa mirant el rellotge, preguntant-se per què faig tard. Ja deu tenir el sopar preparat, i no li agrada menjar-se'l fred.

Però el seu seny sí.

Penso en el Roger. S'ha disculpat amb mi per haver-la cagat. M'ha dit que a partir d'ara anirà amb més cura. Si em passa res la companyia anirà a parar a les seves mans i no confio que sigui capaç de mantenir-la.

Et recordo que aquest fill de puta ha violat i assassinat a mitja dotzena de dones. I que només l'han condemnat a revivre la mort d'una d'elles. Tant perdria el món si quan desperti és incapaç de menjar sense ajuda?

Penso en les mans que m'estan arrencant les calces amb violència i amb les marques que em deixarà el teixit que m'ha mossegat la pell.

Potser no, però això no ens toca pas decidir-ho nosaltres. El jutge...

Llavors veig que el monstre treu un ganivet de no sé on i que comença a tallar la faldilla. És estúpid, però entre l'horror que em manté immobilitzada un pensament fugaç acudeix al meu cap. Ara només puc pensar en com va ser de car aquell conjunt i que no el podré tronar a fer servir mai més.

El jutge no es troba aquí ara mateix. Que potser el vols trucar per preguntar-li?

El monstre canvia de mà el ganivet i me l'acosta al coll. La seva fulla bruta i mig rovellada em mossega la pell i sento com una gota càlida i espessa em llisca pel costat.

Potser és el que hauríem de fer...

—Fes alguna tonteria i et tallo la gola —m'amenaça. Jo el crec.

Tu mateix, però tal i com jo ho veig es mereix el càstig.

No vull mirar quan el monstre obre la cremallera dels seus pantalons i es treu el membre. El so sembla quelcom irremissible i definitiu. Està dur. No ho puc veure, però ho sento entre les cames, mentre prova de forçar la seva entrada. Jo em mossego els llavis per no cridar. Les mans li tremolen, no sé si de nervis o d'excitació i el ganivet pressiona amb més força. No ho puc evitar i un gemec acompanya les meves llàgrimes.

Això ens pot costar la feina.

No vull morir. No vull morir. No vull morir.

Només si se n'assabenten.

Deixa'l fer, em dic. No pensis en aquesta criatura que tens a sobre i deixa'l fer. Pensa en la feina. En la reunió d'avui. Hauré de trucar als clients per assegurar-me que no els han quedat dubtes. Hauré de refer la presentació per enviar-los i que puguin jutjar el nostre treball com Déu mana.

Insinues que deixem que la màquina s'aturi pel seu compte i que després manipuli les dades perquè sembli que només l'hem sotmès al bucle que decretava la seva sentència?

El monstre fa servir les cames per separar les meves i sento la fredor de la nit al meu entrecuix. Però això dura poc, perquè el pes del seu cos cau llavors sobre la meva pelvis i un convidat no desitjat entra dins meu.

Això no ens durà pas tota la nit, oi?

M'he mossegat els llavis amb tanta força que puc tastar el regust metàl·lic de la meva pròpia sang.

No ho crec. Al ritme que porta dubto que trigui més d'un parell d'hores.

Les primeres embranzides són salvatges. Em deixarà marques a les cames i al sexe. No vull pensar en les malalties que el monstre pugui tenir. Sé que arrossegaré

les conseqüències psicològiques del que m'està passant la resta de la meua vida. Una cosa així no s'oblida mai. No vull haver de carregar a més a més amb una malaltia de transmissió sexual.

Però si ja en portem dues i només ha completat una tercera part.

No s'ha posat un condó i la idea que em pugui deixar prenyada m'horroritza.

Fixa't en el comptador. El bucle s'ha accelerat.

Què dirà en Tom? Em creurà quan li ho expliqui? Creurà que he fet tot el que he pogut per evitar que passés? Estic fent de debò tot el que puc?

Per què s'ha accelerat?

El monstre em mira als ulls mentre segueix empenyent dins meu amb ràbia. Jo no puc moure el cap, però puc tancar els ulls.

I per què creus que ho haig de saber?

—Mira'm als ulls quan et follo, puta —em crida, i sento la cremor de la fulla quan talla encara més la meua pell —Mira'm! —xiscla. I jo obeeixo, perquè no puc fer res més.

Perquè tu ets l'expert.

No crec que pugui oblidar mai la seva cara, el seu gest entre pervers i extasiat, el seu alè pútrid, la seva olor a suor ranci, vòmit i vi barat.

Només sóc qui opera la màquina. No sóc pas qui la va dissenyar!

—T'agrada, puta? —em pregunta. Sé que no espera una resposta. Tampoc podria donar-li. Em fa por que si provo de parlar faci encara més pressió sobre la fulla del ganivet. A més, els gemecs i les llàgrimes m'impedeixen dir res.

Però ja fa cinc anys que n'ets el responsable.

Que s'acabi d'una vegada, prego sense paraules. Déu meu, que s'acabi d'una vegada.

I fins ara no m'havia passat mai res de semblant.

Penso en la Clàudia. És la única persona que conec que ha passat per una experiència similar. Recordo la nit que m'ho va explicar com si fos ahir, la forma en què es va anar ensorrant mentre m'ho relatava i com allò havia canviat per sempre el seu tarannà. La Clàudia sempre havia estat una jove alegre i positiva, però després d'allò passà per una època depressiva que va estar a punt d'acabar amb ella.

Has comprovat els protocols de seguretat?

Recordo que quan m'ho explicava jo pensava: però no hauria pogut fer alguna cosa per evitar-ho? No hauria pogut resistir-se, atacar el seu monstre i provar de fugir? No li vaig arribar a dir mai, però ho vaig pensar.

I és clar que ho he fet. Que et penses que sóc idiota? D'acord amb el diagnòstic, no hi ha cap falla.

Tot sembla molt senzill fins que t'hi trobes.

Com pot ser això?

El monstre accelera les seves embranzides. Ho puc veure a la seva cara. Està arribant al clímax. Els seus ulls estan molt oberts i la seva respiració és lleugera i descompassada. Del fons del seu pit surt un esgüell que em fa tremolar. Crec que m'he pixat a sobre.

No ho sé.

Ja s'acaba, em dic. Ja falta poc. Una mica més i tot haurà acabat.

Per què no has trucat a la companyia per preguntar-los-ho?

Ho sento al meu interior, quelcom càlid i humit descarregant dins meu. Els gemecs del monstre omplen el carreró i la seva veu fa ressò entre les parets dels edificis. I llavors, mentre encara està en ple orgasme, la seva mà es mou com un llamp fent lliscar el ganivet per sobre el meu coll. La fulla fa un tall net que ni tan sols sento dolor, però de seguida una sensació, càlida al principi i després roent, m'humiteja el pit.

No ho podem pas fer, això. Ens culparan a nosaltres de la pífia.

Provo de gemegar, però enlloc d'un crit un soroll borbollant escapa dels meus llavis. Em duc les mans al coll de forma automàtica, però no hi ha res a fer.

Per què ens haurien de culpar a nosaltres de... Digues-me que això és per culpa de la màquina. Si us plau, digues que no ha estat pas culpa teva.

—Sí —grinyola el monstre mirant-me als ulls—. Sí.

No n'estic segur.

De sobte tinc molta fred. Sembla com si tota l'escalfor m'hagués abandonat. Però això no m'importa ara, perquè estic molt cansada.

Que no n'estàs segur? Què vols dir que no n'estàs segur?

La sang em deu haver entrat als pulmons, perquè una estosesgada esquitxa de vermell la cara del monstre. Ell somriu. Jo només puc pensar que sembla un camp d'estrelles rogenques sobre un cel pàl·lid.

Hi havia quelcom d'estrany al seu TAC.

Les parpelles em pesen i el món es va esvaint davant dels meus ulls.

Oh, i no has pensat que això podria afectar al resultat del càstig?

Tinc por.

No sóc pas neuròleg, jo. Si la presó no hagués retallat despeses despatxant a l'especialista, res d'això hauria passat.

No vull morir.

Bé. Això és bo. Donem les culpes a la presó. Però crec que hauries de trucar al servei tècnic de tota manera.

Sóc massa jove.

És dissabte, i són les onze de la nit. No crec que arribin a temps.

Penso en el Tom. Encara em deu esperar per sopar.

Tant se val, això. L'important ara és cobrir-nos les espatlles.

Penso en la Clàudia. Ella va tenir sort.

Però el presoner...

Penso en el meu monstre. Tant de bo pagui pel que m'acaba de fer. Tan de bo pugui sentir en carn pròpia el que m'ha fet. Vull que conegui la meva por, la meva impotència, el dolor que m'ha provocat. Vull que senti com la vida se li escapa entre els dits sense poder fer res per evitar-ho.

De debò et preocupes per aquest monstre després del que ha fet?

Vull que pateixi com jo ho he fet.

Es mereix patir el mateix que va fer patir a les seves víctimes.

La llum del fanal sembla perdre intensitat.

I el càstig encara serà menys del que es mereix.
La negror m'envolta, acarontant-me.
No sé si...
Cada cop em costa més respirar.
Vaig a trucar a la companyia. Els explicaré el que ha passat i que decideixin
ells què fer. I que no et pesi pas la consciència. Ell s'ho ha buscat.
El món es perd finalment de vista.
I llavors res, només silenci.
Una calma absoluta.
Foscor.
Em pot sentir?
Per un moment m'espanto. No semblo recordar on em trobo i el cor se
m'embala.
Bé.
L'aire fa pudor a pixum i a escombraries i menjar ranci.
Espero que no surtis mai d'aquest malson, que pateixis tot el que va patir la
Diana, que sentis la seva por i la seva indefensió, que moris cada vegada creient que
serà l'última, i que la tortura torni a començar fins que et faci perdre el seny.
Un centelleig, un esclat de llum i el fanal parpelleja un parell de vegades abans
de tornar-se a encendre. Maleïdes bombetes.
En Tom t'envia records.
Potser no hauria d'haver tallat camí per aquí...

VIGILÀMBUL

Ruy d'Aleixo

Il·lustració: **Rafa Villalón**

Jo tenia uns dos anys quan em van presentar a l'alcalde Bontempelli. Fins aleshores havia estat quiet, no m'havien provat mai. En la meva inexperiència els líders hi veien una virginitat necessària. El noranta per cent de les meves peces eren d'última generació, mai posades a prova. El funcionament de les peces noves era pres com un auguri pels robots.

L'alcalde Bontempelli tenia uns cinquanta-cinc anys. Es protegia de l'aire i del sol amb una capa verda i una faldilla. Anava descalç, aprofitant les ungles dels peus llargues i massisses com peülles. Tot i ser calb del centre del cap duia els cabells del voltant llargs i es fonien amb una barba que li tapava la boca. Quan parlava, la barba tremolava com un arbre del desmai. Li havien demanat que s'afaités, però va dir que no s'afaitaria fins que no hagués completat la ciutat de Trana, la qual aleshores estava dissenyant.

Tot i ser alcalde vivia apartat de la multitud. Dotat d'una prudència superior, posposava totes les seves decisions a un futur indefinit. Els humans sobretot, però també alguns robots, l'idolatraven per això. Famós ja des de ben petit entre els humans, els ciutadans de Brihat l'havien elegit perquè era l'home més savi i excèntric. Havia nascut sabent ja moltes coses importants. Als cinc anys, el seu carisma havia fet humil i servicial el cor dels militars. Els seus pares li feien cas, els seus avis li feien cas, fins i tot els pagesos i els animals li feien cas. Els vius li feien cas, els morts li feien cas, els moribunds també li feien cas. No s'havia demostrat mai que no tingués raó en res. Creien que posseïa un ull per veure el futur, i no sabien si en realitat era un robot, o potser el primer espècimen d'una nova raça. Demostrava una gran confiança i autoritat en tota mena d'aspectes de la vida, fins i tot en els afers d'amor. Totes les seves amants eren més velles i més lletges que ell, algunes ja amb fills o nets. Bé, doncs, era respectat pels humans com un dels savis moderns, però els robots no el respectaven pas menys! En honor a la veritat, els robots van descobrir Bontempelli massa tard, però quan el van descobrir aviat se'l van fer seu. El van ajudar a obtenir el poder absolut de Brihat amb la dictadura electa de l'any vint-i-quatre, la menys disputada. Tothom volia veure el savi amb la tiara verda de l'alcaldia i el van aplaudir fins a fer-se sang als dits quan va sortir al balcó del palau, flanquejat per la família reial a l'esquerra i els caps més destacats de la noblesa militar a la dreta, que també l'aplaudien. L'alcalde Bontempelli mantenia les mans dins de la seva capa, calentes, i anava assentint amb el cap en totes direccions, somrient, benigne i esplendorós com el sol que es reflecteix a un llac glaçat.

La gent va quedar molt contenta de l'any vint-i-quatre, i van votar mantenir Bontempelli com a dictador, de forma vitalícia. Els robots ho van aprofitar per apoderar-se de l'alcalde. Li van encomanar de dissenyar la ciutat definitiva, que s'havia de dir Trana. L'únic requisit era el següent: la ciutat havia de tenir una base

quadrada, però un final circular, que no podia ser en cúpula. A partir d'aquesta premissa, els robots entenien (però els humans no) que era una ciutat de la qual es podia sortir, però no es podia entrar.

El savi alcalde va acceptar el repte sense parpellejar, assentint davant de la comissió d'urbanisme, formada per trenta robots i dos humans (hackejats en secret pels robots).

A mi em van manufacturar per ser l'assistent de Bontempelli. Després de dos anys de latència, em van dur a les obres de Trana. Eren aquelles construccions força més espectaculars que el que va deixar després com a producte, perquè el professor Bontempelli havia ideat una bastida tridimensional, un escafandre monumental a partir del qual cada peça es dipositaria independentment de les demés. Durant la construcció, totes les peces de Trana quedarien flotant a l'aire, fins que es completés l'entramat. Aleshores es retiraria l'escafandre deixant que tots els elements de l'estructura prenguessin el seu lloc amb la gravidesa llargament reprimida. Calia evitar el ciment a tota costa, no per cap mania de Bontempelli, sinó perquè allà no hi havia aigua, era impossible dur aigua al mig d'aquell desert. S'hi arribava amb un dia i mig d'helicòpter, en tres etapes als oasis de combustible, no sempre plens. El camí, doncs, era fàcil de resseguir per la mà de carcasses d'helicòpters caiguts en dies de vent contrari, i els ocells carronyaires pasturant-los. Els robots havien prohibit rescatar homes i ferralla de tan mal auguri.

M'hi van portar per fer d'assistent, però la veritat és que la meva missió real, i secreta, consistia en matar el meu mestre. Sense que ell se'n adonés, esclar! L'havia d'enverinar tan bon punt m'hagués explicat els passos a seguir fins a la consecució de la ciutat, i tot allò específic de la interpretació dels plànols. L'alcalde feia constants referències als seus propis accidents i lesions en l'escriptura dels plànols, de manera que només la macadura del seu cos donava la clau d'aquella arquitectura.

Vam aterrar a un dels heliports per humans, en desús. Em van portar a l'habitable de Bontempelli, una bola encaixada en un carril que recorria tot l'exterior de l'escafandre. Viatjar en aquella oficina era com anar en un tren de tres dimensions. Era un sistema pel qual l'arquitecte podia desplaçar-se a qualsevol angle i profunditat de l'escafandre còmodament.

Crec que no hi ha hagut mai un humà tan respectat com Bontempelli, en el sentit que molta gent tenia sempre la sensació de no haver-lo respectat prou.

Quan el vaig conèixer, per exemple, els seus ulls estaven quasi tancats i crec que en tota l'estona que li van estar explicant qui era jo, i com l'ajudaria a enllestir la ciutat dins del termini, ell no va escoltar més del vint per cent de les paraules. Per això després em seguia preguntant qui era jo. Ara bé, Bontempelli dormia constantment i sabia viure mig adormit. No és que no necessités dormir. És que gairebé no necessitava vigília per dur a bon port els seus projectes. El que generalment es deia d'ell era el següent: «Bontempelli sembla que dormi, però per a ell, tot el que veu en el nostre món és una mena de somni més o menys discontinu que l'ajuda a descansar del seu somni sòlid i continu, és el contrari d'un somnàmbul: un vigilàmbul.»

El vigilàmbul havia d'haver estat amb la resta de militars humans i robots a l'heliport. El vam estar buscant amb d'altres vagons i finalment el vam veure donant ordres, lentament i intermitentment, a un grup d'obriers que manipulaven unes màquines del laboratori de fibres. Una ordre podia trigar tres dies a ser donada, però era obeïda sempre a l'acte.

Em van presentar com a Cels, li van començar a dir al meu nou mestre que jo era escultor des de feia molts anys. Li van inventar una vida de gremi per a mi. Jo no vaig dir res, no estava programat per dir res que no tingués a veure amb la meva missió. Se suposava que m'havien programat per saber esculpir, i jo em sentia confiat si pensava que hauria d'esculpir una forma, però encara no ho havia fet mai.

També estava programat per trobar verí a les obres. No el duia amb mi. L'havia de fabricar jo. L'alcalde era massa savi i no ens podíem arriscar. Els robots volien que l'enverinés d'una manera accidental. El problema és que em van programar per matar exclusivament Bontempelli i no cap altre ésser. El meu objectiu estava massa ben definit, les meves intencions eren unívokes. El vell Bontempelli va ser el primer en sospitar. Els primers dies m'ho explicava tot sobre les obres, sense estalviar-se cap detall. Però com he dit, es passava la major part del temps dormint i havia d'anar apuntant les paraules o memoritzant-les d'alguna manera per entendre, al cap del dia, allò que havia ensenyat.

I jo que vaig començar d'amagat a fer preparats a partir d'una molsa que creixia a les vies de l'escafandre, i vaig començar a administrar un xarop fet d'aquesta molsa negra al doctor Bontempelli, però el seu estat de salut no empitjorava. «Aquest home realment deu ser immortal o pot digerir més que la resta dels humans? No hi ha hagut mai cap ésser que es resisteixi a aquesta droga...» pensava jo. Un dia, mentre el Dr. Bontempelli estava adormit davant meu, vaig administrar una mica d'aquesta droga a la seva roba. Però de sobte algú va trucar al finestró del vagó. Gairebé no es distingia, però era algú que havia estat observant tota l'escena.

Jo estava programat per eliminar qualsevol testimoni, encara que fos un robot. Em vaig apropar al finestró i el vaig desentelar amb la mà, i vet aquí que a fora vaig veure uns ulls mirant-me, uns ulls, bé, tancats, o mig tancats, mirant-me fixament. Aquell home mig endormiscat que ens espiava era ell, Bontempelli, el de veritat. Vaig tornar a mirar l'altre Bontempelli, que també estava dormint. El vaig despertar amb una mà, sense deixar de mirar els ulls que em miraven per la finestra. Aleshores el Bontempelli de la finestra ja s'havia esfumat. De cop i volta em vaig trobar sol amb el meu mestre. Es va despertar i em va dir que ho sabia tot, i que ja havia retirat el ninot.

—Quin ninot vol dir, mestre?—vaig preguntar jo.

—Els robots no porteu roba... —va dir ell—, si portéssiu roba, jo crec que aniríeu vestits amb roba vella o de segona mà, perquè és així com és el vostre cos, fet de metalls reciclats. Necessiteu sentir que el vostre material, la vostra carn, té una història. Però què hi ha al món, Cels, que no sigui de segona mà?

—Vostè ho sap tot i jo no sé res, mestre. Sigui com vostè diu...—vaig fer jo, tal com estava programat.

—Jo sí que vaig vestit, saps, Cels? Tens idea de quina mena de roba és aquesta? És de primera mà —va dir el mestre mostrant-me la capa feta com de sac.

—No n'he vista mai d'igual —vaig dir.

—És una alga que encara està viva, Cels, és el meu abric i el meu únic assistent lleial. S'adapta al cos i als moviments, és fidel a tots els meus gestos. Això tampoc ho sabies?

—No —vaig dir tremolós, per tal com les paraules de l'alcalde havien delmat les línies de defensa del meu sistema cognitiu.

—Però la roba del ninot era roba, Cels. Per això et semblava que tenia el tacte de la roba. Ho entens ara per què no ho sabies? Mira, prova de tornar-me a enverinar —va dir el mestre.

Jo vaig treure amb molta por i respecte el flascó de verí i vaig untar la capa de Bontempelli. Immediatament es van obrir uns porus que van xuclar l'ungüent i la capa va tornar-se a fer aspra com abans.

—Cada porus meu és una boca per a l'alga. I com que l'alga hi veu per la boca, té infinits ulls com un déu. Ara mira, hi passaré el dit —va dir el mestre.

Va passar el dit, després se'l va llepar i la seva llengua va quedar lluminosa. Aleshores va somriure. Tota la seva boca negra de cop era visible, amb unes dents que semblaven de pedra, molt antigues, i es va quedar adormit. Jo no sabia què estava passant. No podia marxar perquè érem al seu vagó, en una part remota, poc avançada, de les obres de Trana.

Quan més tard es va llevar per uns segons, ell va continuar amb el seu discurs, i em va dir que m'explicaria un secret, un secret que no havia explicat a ningú abans, mai, ni tenia pensat explicar a ningú. Em va demanar que si ell em revelava el secret, jo a canvi revelaria el motiu pel qual m'havien enviat a matar-lo. Vaig dir que allò no podia ser, perquè m'havien programat de manera que no podia dir aquelles coses, a no ser que volgués autodestruir-me.

Davant de la meua negativa, ell es va adormir unes hores, durant les quals vaig aprofitar per remenar tots els seus papers i fer-ne còpies mentals. Però quan es va tornar a despertar em va mirar com si no hagués passat ni un segon i em va dir:

—Tu no saps, Cels, que qualsevol objecte que s'apropi a mi en el fons busca la seva pròpia destrucció? No a mi únicament, Cels, no a mi! A qualsevol persona... qualsevol persona que s'apropi a una altra persona amb intencions... No saps que simplement demanar coses als demés és com dir que els vols matar?

Jo vaig negar amb el cap.

—Això és elemental. Per això la gent em tem —va dir—, per això visc sol, per això visc poc —va dir i va tornar al seu son profund, i es va despertar al cap d'una estona per continuar— Què creus que faig quan em retiro a dormir? Puc fer moltes coses, però una de les que faig més sovint és fer dobles meus, que fan el que jo vull fer, i mentrestant jo puc dormir i estar actiu. En aquesta vida, Cels, és necessari que els altres perdin el temps per tu...

Dit això va portar-me a una part de la cuina que jo no havia vist, un armari que era en realitat una porta i donava al soterrani del vagó, on hi havia un estudi amb

eines i alguns prototips mig muntats de robots, silicones per fer carn i d'altres materials.

—Mira, aquest és el que tu has estat intentant enverinar. Veus la capa? És de sac. Tu creies que jo puc vestir una capa feta de sac, Cels? —va dir.

Vaig tocar aquella capa i vaig mirar el robot, ara mig desmuntat. En aquell moment la meua única reacció possible era la paciència, perquè encara no havia après tot el que necessitava per poder acabar les obres de Trana jo sol. Tenia poca experiència, no sabia exactament quina reacció havia d'esperar d'un humà, menys encara si es tractava del més savi i imprevisible, i menys encara quan les seves frases podien estar separades per hores i quilòmetres de distància.

Ell no va canviar la seva actitud al principi. Simplement em va seguir ensenyant alguns detalls de la ciutat. Ens movíem pels carrils exteriors de la bastida, pels carrils interiors també, baixàvem a peu d'obra per examinar com les galeries i els sistemes d'energia s'estaven trenant i com cada cèl·lula de la ciutat es podia moure i canviar sense afectar la resta de l'estructura. Els treballadors estaven exposats a molta pressió, hi havia accidents a diari, però la majoria eren robots i només havien de ser retornats al taller i reparats. No hi havia gaires humans treballant a Trana, de mica en mica s'havien anat morint. La majoria dels supervivents s'encarregaven dels acabats, perquè als robots ens costa molt distingir una cosa acabada d'una que no ho està, i fins i tot a un robot li agrada més un acabat humà, perquè té alguna característica que el robot reconeix com a complexió.

Quan van venir els delegats de la comissió ens van veure treballar amb normalitat. Van creure que el seu pla estava funcionant a la perfecció. Però tan bon punt els delegats ens van haver visitat al vagó i van ser de retorn a Brihat, ens vam quedar sols i el mestre em va tornar a convidar al soterrani del vagó, i allà, sense que jo ho pogués preveure, em va lligar a la taula d'operacions, em va començar a retocar el sistema d'energia. Em va connectar al seu ordinador privat, un ordinador verge que no havia estat mai connectat a cap altra xarxa, fet d'unes plaques velles, oxidades, amb llumetes vermelles intermitents, que finalment es van rebelar com bio-xips a partir de cuques de llum domèstiques. Aleshores Bontempelli em va hackejar, de manera que gastés més bateria del que era necessari. Necessitava descansar cada hora i la meua temperatura s'havia incrementat de manera alarmant. Al cap de dos dies em sentia incapaç de tot.

—Avui no podré fer res —vaig comunicar al mestre—, necessito dormir.

—Els robots no necessiten dormir. Què tens, estàs malalt?—va preguntar Bontempelli, sense deixar de fer esbossos a la seva taula—. Series el primer robot que es posa malalt...

—No sé què tinc —vaig dir— No aconsegueixo acumular prou energia ni per aixecar-me... —la meua veu era lenta i greu, amb prou feines podia articular.

El mestre es va posar a riure, es va apropar a mi i em va començar a clavar bufetades a la cara. Primer de manera suau, per jugar, però després em va començar a clavar cops de puny i em va començar a fer malbé. Em va agafar i em va llançar al terra i em va apallissar amb un bat de beisbol negre, de fibra, de l'equip dels Panteres de Brihat. Vaig quedar molt mal ferit.

—Sisplau, mestre, repari'm! — vaig implorar.

Però en lloc d'això l'alcalde em va tancar al celler laboratori i no em va deixar sortir fins que s'acostava la següent visita de la Comissió. Aleshores em va arrossegar cap a fora, després de dies de no alimentar-me. Vam pujar a un altre vagó amb tres obrers. Jo sentia la seva conversa i el Doctor Bontempelli els indicava la direcció i la velocitat. Els obrers van obeir cegament. La màquina va accelerar sense límit i vam descarrilar, vam volar en davallada i ens vam estibar contra aquell erm, tothom va quedar malferit, incloent Bontempelli, que es va trencar un braç i es va lesionar la clavícula.

Uns dies després van arribar els membres de la Comissió i quan els delegats ens van veure tan malferits i amb un nivell d'energia tan baix, li van preguntar al doctor Bontempelli què havia passat. Ell va relatar l'accident que tothom havia vist.

Aquesta tortura va durar tres visites més. A la tercera els membres de la Comissió van preguntar com era possible que hi hagués tants accidents a l'obra i que l'arquitecte Bontempelli estigués exposat a tants perills constantment. En aquell moment Bontempelli duia un collarí que s'havia fet ell mateix amb algues. Caminava tort i havia perdut fins i tot un tros de llengua i moltes dents per la qual cosa costa d'entendre'l. S'estava transformant en una cova humana d'on sortien sons incomprensibles i tenebrosos, com si un peix parlés des del seu estómac. Ningú de nosaltres estava mort, però estàvem inoperatius. Aleshores els membres de la Comissió, tement que jo no estigués aprenent res, em van dur a reparar una temporada.

Quan vaig tornar a les obres, pràcticament nou, Bontempelli estava com sempre. S'havia refet també de les ferides, s'havia posat unes dents d'or i genives d'acer. Em va acomodar al seu vagó i vam fer un passeig a velocitat constant, una ruta de pilot automàtic que ell tenia dissenyada per poder dormir tot orbitant les obres. I quina no va ser la meva sorpresa quan vaig intentar enverinar-lo en un moment que dormia, i era la seva capa d'algues, i el vaig poder enverinar de veritat. L'alga va començar a podrir-se, deixant anar una ferum de pet de bou.

Ell es va despertar i em va veure. Va fer el seu somriure de tres quarts i va parlar fent voleiar la cortina de pèls que li queia del bigoti.

—Per què m'esteu matant, Cels? Saps la raó autèntica? —em va preguntar sense gota visible de preocupació en el seu to.

En aquell moment, no sé per què, però una por terrible i unes memòries difuses van sacsejar la meva bateria. Totes les pallisses que m'havia clavat l'alcalde encara estaven fresques dins la meva memòria, que era especialment apta a les accions i paraules de Bontempelli. I tal com ho feia tot perquè estic programat, vaig dir simplement la veritat.

—Els robots et volen enterrar amb els plànols de la ciutat, com els arquitectes de les grans piràmides —vaig revelar.

Visiblement satisfet amb aquella resposta, Bontempelli es va adormir altra vegada. Potser ja s'ho havia ensumat i només necessitava confirmar-ho. Potser pensava que hi podia haver una altra raó. Quan es va llevar, al cap de cinc hores, em va dir:

—Això podia passar abans...

—Què voleu dir, mestre? —vaig preguntar.

—Això que l'arquitecte fos enterrat amb els plànols, totes aquestes conspiracions, podien passar abans, però jo no... jo no sé on visc, Cels. Jo sé on viuen els altres, però no sé on visc jo. Per tant no tinc secrets per endur-me a cap tomba...

* * *

Les paraules de Bontempelli estaven sempre formulades amb una simplicitat perfecta. A partir d'aquell dia en què el vaig començar a matar, em va fer de bon mestre, tal com s'havia acordat. Em va revelar tots els secrets de Trana, com s'havien de llegir els plànols i les rectificacions, com s'havia de fer la ciutat, com totes les peces d'aquell rusc eren intercanviables però per la llei de no-contradicció, cadascuna ocupava només un a posició a la vegada. Quan em va haver explicat l'últim detall, li vaig administrar una dosi fatal de molsa negra. Ell no va oposar resistència. La mort el va prendre en vigília, com una més de les seves becaines. La carcassa del seu abric d'alga podrida es va desprendre del seu cos com una fulla de tardor.

La ciutat va ser acabada dins del termini. Acomplerta la missió, em van enviar al pol nord, per crionitzar-me. Em van retornar als llimbs de la latència, on hauria de ser encara, si no fos que al cap d'uns anys em vaig tornar a despertar amb un missatge d'alarma, el qual Bontempelli havia ben enterrat dins de la meua bateria. Començava amb la música de les Quatre Estacions i acabava amb aquesta carta, que no va ser dita amb tanta continuïtat, perquè les pauses entre frase i frase duraven hores. La meua capacitat de seguir-li el fil, però, romania intacta:

«Estimat Cels, t'estranyarà que em torni a posar en contacte amb tu en aquestes condicions, però no he tingut més remei que reprogramar-te. Portes al teu ventre un flascó rodó dins del qual hi ha un ovari humà fecundat. És un ovari meu, encara que et costi de creure. En molts dels meus naixements, Cels, la gent s'ha estranyat de les meves capacitats. Realment semblava que portés vides d'avantatge. I bé: és obvi que les portava! Han estat segles d'experimentació des dels meus inicis a l'Institut Carolingi, on per primera vegada vaig aconseguir sintetitzar en ADN el cos ja desenvolupat i la ment desenvolupada. El que l'evolució triga generacions a fer jo ho podia actualitzar a cada vida. De manera que vaig néixer l'any 2022 amb tot el coneixement que tenia als meus 34 anys, edat en la qual em vaig suïcidar per poder completar la primera fase de l'experiment. Per no desvetllar sospites vaig haver de hackejar la meua nòvia perquè s'enamorés d'algú altre i després fabricar-me una depressió clínica, als ulls del món. Vaig plorar sense sentir res davant de grans

psicòlegs i vaig enganyar la meua pròpia mare, promentent-li que passés el que passés, no em trauria la vida que ella m'havia donat. Va ser molt difícil amagar l'eufòria, perquè sabia que en pocs dies renaixeria amb un avantatge cognitiu de trenta-quatre anys. Aquest avantatge va anar augmentant amb les següents auto-generacions i vaig aconseguir millorar el meu sistema reproductiu fins al punt que en tres auto-generacions ja tenia un òrgan propi, meu en exclusiva, que anomeno «címbal», el qual produeix òvuls fecundats cada tres dies. Els expulso per una mena de vagina que tinc al clatell, amagat sota la cabellera. No els guardo tots, però la majoria sí. Per qüestions de seguretat i discreció no he volgut desenvolupar mai el meu aparell de gestació femení, de manera que no puc quedar embarassat. Totes les vegades que m'he reproduït ha estat a través de dones, fossin de naixement o trans-sexuals, fossin modernes o aborígens. De manera que porto molts anys d'avantatge, fins i tot als robots. Perquè jo mateix en les meues vides anteriors vaig estar treballant en el seu desenvolupament. Ells no ho saben, però molts dels protocols pels quals funcionen, la forma d'organitzar-se en societat, les vaig programar jo. La conspiració contra un alcalde humà excessivament carismàtic, la innocència dels seus espies, l'estúpida idea de les piràmides, també les vaig programar jo. Torna doncs a Trana, estimat Cels, i busca'm una mare ben jove. La meua becaina ha arribat al final.»

QUI ÉS QUI

Carlos Acedo. Figueres, 1969. Tècnic de la construcció i llicenciat en ciències informàtiques per IBM. Malgrat això, és programador per a la comunitat de l'Open Source. Aficionat al manga i a la ciència ficció en totes les seves facetes. Culturalment dispers. Els seus últims projectes són *Tendenciaweb* i *FicticiGirona*. També és col·laborador habitual al web *El Biblionauta*. "Inspiració" és el primer relat que publica.

Daniel Genís. Castelló d'Empúries, 1977. És Doctor en Literatura per la UdG i llicenciat en Filologia Catalana i Castellana. Ha estat investigador-col·laborador de l'ILCC (UdG) i de NARPAN. És autor de diversos articles i xerrades sobre literatura catalana. Des de 2019 és director de la col·lecció "Ciència-Ficció" de Pagès Editors. Actualment és professor de Secundària a l'Institut Ramon Muntaner de Figueres i gestiona el web de literatura fantàstica *ElBiblionauta.com*, del qual n'edita la revista digital.

David Sandó. Girona, 1972. Va començar a escriure amb dinou anys, però fins ara només ho feia per a ell mateix. Amant de la ciència-ficció i el thriller sobrenatural, la majoria de les seves obres pertanyen a aquest gènere. Amb *La Fortaleza de las mil mentes* (Círculo Rojo, 2015), la seva primera novel·la de ciència-ficció publicada, obre una saga que té previst continuar amb, almenys, cinc llibres més. Juntament amb Marc Juera acaba de publicar l'obra de fantasia juvenil *Trazos de Luz* (Círculo Rojo, 2016).

Jacint Casademont. Figueres, 1984. Ha escrit guions, relats, monòlegs i espectacles. Ha treballat a TV Figueres i Televisió de Girona, i ha impartit un curs d'escriptura creativa a l'Espai Caixa de Girona. També forma part de Factoría Corman i coordina el Cicle Rebobina a La Cate de Figueres. Actualment és col·laborador habitual del programa de ràdio *Ningú no és perfecte* i, entre d'altres projectes, és un dels pares de l'associació Oci Ficció. El fanzine *El forat de la Rambla*, on s'ha encarregat dels dibuixos, és la seva primera publicació.

Jordi (Mar)Tínez. Girona, 1977. Pintor i dibuixant del col·lectiu Tint XXI, format per artistes i amants de les arts plàstiques a Banyoles. Martínez és també curtmetratgista i codirector del festival de cinema fantàstic de Girona *Acocollona't*. En la seva faceta d'il·lustrador pren rellevància el traç agressiu, l'expressionisme de les seves composicions i un gust pel clarobscur més inquietant.

Marta Silvestre. La Bisbal, 1972. Màster en Societat de la Informació i el Coneixement. Ha exercit de mestra i assessora LIC per al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. És autora del bloc de pedagogia "Educació Líquida". Ha escrit relats de diversos gèneres. Des del 2015 és

col·laboradora de la revista “LLEUC” (La Lluna en un cove) de l’editorial “El Toll”, on ha publicat diversos relats. Properament amb aquesta mateixa editorial publicarà “El Planeta Rosa”, un llibre-CD amb 13 relats, il·lustracions i música de Sanjosex, Mazoni i Xarim Aresté.

Rafa Villalón. Cantillana (Sevilla), 1969. Fa quaranta tres anys que viu a Figueres. Va estudiar música al Conservatori del Liceu de Barcelona i Filologia Hispànica. L’any 2011 va descobrir un llibre que li va canviar la vida: *Aprender a dibujar con el lado derecho del cerebro*, de la Betty Edwards i va començar a dibuixar. El 2015 ha vist la llum el seu primer treball gràfic: *Iac, l’ós bru* (Braú edicions), amb text de Pere Puig.

Ruy d’Aleixo. Sant Feliu de Codines, 1982. Escriptor i traductor, ha publicat el recull de contes *Un altre sense dorsal* (Igitur, 2012) i ha traduït diverses obres de l’anglès i del sànscrit. És col·laborador habitual de la revista *Les Males Herbes*. Ha participat en les antologies de contes *Punts de fuga* (Les Males Herbes, 2015) i *Deu relats ecofuturistes* (Les Males Herbes 2016). També és autor del llibre de contes *Els noms dels seus déus* (Les Males Herbes, 2015).

Sebastià Roig. Figueres, 1965. És periodista i escriptor. Ha publicat textos sobre el cine de terror i fantàstic i sobre el món de la historieta. És autor de la novel·la *El cogombre sideral* (Destino, 2000), i amb Salvador Macip de *Mugrons de titani* (Bromera, 2005) o *Ullals* (La Galera, 2011), entre d’altres. També és coautor amb Toni Benages de *Les extraordinàries aventures de Francesc Pujols* (Les Males Herbes, 2015). L’abril de 2015 ha estat reconegut com a escriptor «de capçalera» de la Biblioteca Fages de Climent de Figueres.

Txús Matés. Mont-ras, 1988. Llicenciat en Biologia, actualment lluita per acabar el doctorat en genètica cardiovascular. Àvid lector de Mortadelos des dels cinc anys, però no és fins als dotze quan Tolkien i el Capità Harlock li fan estimar el gènere fantàstic i la ciència ficció. Durant el curs 2013/15 va ser alumne de l’Aula d’Escriptura de Girona. Cadell en això d’ajuntar paraules, “Fragments” és el primer relat que publica.

Víctor Mora. Barcelona 1931-2016. Emigrat a França durant la Guerra civil espanyola, va retornar a Barcelona el 1941. De formació autodidacta, va aprendre llegint llibres d’aventures i còmics. A vint anys va ser contractat per l’editorial Bruguera com a redactor i traductor. En aquesta editorial va crear el personatge que el faria més famós: el *Capitán Trueno*. Anys després també va crear *El Jabato*. També són fruit de la seva feina *Dani Futuro*, *El Corsario de Hierro*, *El Sheriff King*, *El Cosaco Verde*, *Taramis*, *Felina*, *Les anges d’acier*, *Les inoxydables* i *Les chroniques de l’innomé*. En el camp del còmic, s’ha d’esmentar a més que va recuperar la revista *TBO*, que va dirigir entre 1988 i 1992. La primera novel·la publicada per Mora fou *Els plàtans de Barcelona*. En no superar el filtre de la censura, va veure la llum a París en francès el 1966 i fins al 1972 no es publicaria en català. Amb aquesta obra s’inicia una trilogia que

completen *París flash-back* (1978) i *El tramvia blau* (1985). El mateix any 66 sí que es publica *El cafè dels homes tristos* i *La pluja morta*. La seva obra, ha estat traduïda a diverses llengües (alemany, búlgar, castellà, francès, hongarès, portuguès, romanès, rus i txec).

Xevi Torroella. La Bisbal, 1978. Va estudiar Belles Arts a Olot. Es dedica als *motions graphics* i disseny 3D com a *freelance*. És soci fundador de l'agència de comunicació i publicitat El Corriol. Ha col·laborat amb diferents estudis (principalment de Barcelona) com a extern en projectes de publicitat i comunicació i ha treballat en projectes per a marques com Orange, Simon, Belvedere, Rhinob, NewbornSolutions, etc.

TÍTOLS PUBLICATS

Tots els relats tenen edició electrònica. Aquells marcats amb (*) també han estat editats en paper.

1. "C.P.Urgatori:\<_", de David Castejón (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
2. "Molta nit", de Víctor Mora (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
3. "Terres mortes", de Marc Juera (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
4. "Allibereu Kiwi (retrat en sípia)", de Sergi G. Oset (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
5. "Desmantellament", d'Antoni Herrero (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
6. "Diari d'una mestra de poble", de Jordi Dausà (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
7. "El bol de fusta", de M. Mercè Cuartiella (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
8. "El dia de la fi del món", de Salvador Macip (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
9. "El mètode científic", de Josep Masanas (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
10. "El monstre", de David Sandó (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
11. "El projecte Algia", de Carles Gironès (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
12. "Els homenets verds", de Jordi Llaboré (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
13. "Fragments", de Txús Matés (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
14. "Guia i tips per a «Cadàvers cantaires»", d'Hugo Camacho (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
15. "He escoltat el corn de Carlemany", d'Enric Bassegoda (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
16. "Holocaust cetaci", de Jordi Casals (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
17. "Inspiració", de Carlos Acedo (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
18. "L'autoretrat", de Damià Bardera (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
19. "L'onada", de Jair Domínguez (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
20. "L'esfera celestial", de Joan Manuel Soldevilla (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
21. "La meua vida d'aigua", de Montserrat Segura (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
22. "La roca de l'escrofall", de David Ruiz (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 1 / 2015)
23. "Les víbries no parlen", d'Edgar Cotes (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 4 / 2018)
24. "Pell i ploma", de Sebastià Roig (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
25. "Solstici", de Marta Silvestre (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)
26. "Sota les magnòlies", de Montse Castaño (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 3 / 2017)
27. "Vigilàmbul", de Ruy d'Aleixo (*El Biblionauta/Freakcions* núm. 2 / 2016)